

БОРБА®

100 Years University "St. Kliment Ohridski"
1888 - 1988

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

May 1988

Д-РЪ ДИМИТЪРЪ ВЪЛЧЕВЪ ПОЧИНА

На 6 мартъ 1988 година въ Мюнхенъ, Германия почина на 88 годишна възраст д-ръ Димитъръ Вълчевъ. Отиде си единъ голъмъ българинъ, оставилъ незаличима следа следъ себе си за достойно изпълненъ дългъ въ всеотдайна служба на народъ и Родина.

Покойниятъ бѣше единъ отъ известнитъ софийски адвокати въ периода следъ 1930 г. Той бѣше активенъ членъ на ръководството на Националъ Либералната партия и главенъ секретаръ на Министерството на Благоустройството презъ годинитъ на участието на Националъ Либералната партия въ управлението преди войната. Д-ръ Вълчевъ бѣ познатъ въ България и като журналистъ и публицистъ, известенъ съ неговитъ международни политически статии, печатани въ най-гольми вестници и списания.

Д-ръ Вълчевъ бѣше единъ отъ първитъ, които манифестираха приятелство къмъ Националнитъ Легиони и указваха подкрепа на организацията още отъ основаването ѝ. Той установи едно тѣсно приятелство и сътрудничество съ Иванъ Дрчевъ, което остана неразрывно до края на живота му. То започна въ 1936 г. когато Дрчевъ, завършилъ Правния Факултетъ на Софийския Университетъ, направи своя адвокатски стажъ при него.

Съ започването на войната, д-ръ Вълчевъ влѣзе формално въ редицитъ на Националнитъ Легиони и разви голъма дейность въ организацията презъ тежитъ военни години.

Като емигрантъ въ Германия, следъ 9. септемврий 1944 година, д-ръ Вълчевъ взе участие въ основаването на Българския Националенъ Фронтъ - декемврий 1947 г. и бѣ първия редакторъ на организационния вестникъ "Национална България", който подъ неговото "перо", се издигна до висотата на всеобщо признатъ като най-яркия изразителъ въ борбата на емиграцията противъ комунизма за свободата на България.

Когато презъ 1950 и следвацитъ години болшинството на емиграцията, членуваща

въ БНФ, се пресели задъ-океанскитъ страни и центъра на организацията се премѣсти въ Америка, д-ръ Вълчевъ пое представителството на БНФ въ Анти-Болшевицкия Блокъ на Народитъ. Тамъ той се прояви най-активно. Участвува въ редица международни конференции, бѣше членъ на Централния Комитетъ и постояненъ сътрудникъ на списанието "АБН Кореспонденцъ". Съ своята НЕУМОРНА дейность, той спечели всеобщото уважение както на борческитъ емигрантски сръди, така и на нѣмската общественость. Презъ всичкитя години той сяко бѣше постояненъ сътрудникъ на списанието "Борба" и статиитъ му се четѣха съ голъмъ интересъ.

За неговата дейность и заслуги д-ръ Вълчевъ бѣ провъзгласенъ Почетенъ Членъ на БНФ и награденъ съ златния ОРДЕНЪ на БНФ "За Свободата на България".

Смъртъта на д-ръ Димитъръ Вълчевъ е голъма загуба за освободителното дѣло, за цѣлата българска анти-комунистическа емиграция и за БНФ.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде неговата паметъ.

Б.Н.Ф.

Погребението на д-ръ Димитъръ Вълчевъ бѣ извършено въ Мюнхенъ - Германия на 8 мартъ 1988 година, организирано отъ АБН и представителството на БНФ. Голъмъ брой почитатели и приятели на покойния отъ българската емиграция и емиграцитъ на други националности взѣха участие. Опѣлото се извърши отъ украински православенъ свещеникъ. Отъ името на БНФ бѣ положенъ вѣнецъ съ българска трикољорна лента. Прочетена бѣ телеграмата на д-ръ Иванъ Дрчевъ, изпратена отъ името на ЦУС на БНФ. Отъ страна на АБН говори г-жа Слава Стетско. Отъ българската емиграция говори д-ръ Иванъ Банковски. Д-ръ Вълчевъ бѣ изпратенъ достойно зачетенъ за неговата дейность и заслуги. Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметъта му.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА**БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
 † Д-ръ Георги Паприновъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
 Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 37, брой 2.

Книжна деветдесетъ и девета

М А Й 1988

ДВАДЕСЕТИЯТЪ ДВУ-ГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА Б. Н. Ф.
 се състоя на 5 и 6 мартъ 1988 г. въ Ню Йоркъ
 Съединенитъ Щати. Чествувана бѣ 110 годишнина
 отъ Освобождението на България
 и 40 годишнина отъ основаването на Б. Н. Ф.

На 5 и 6 мартъ 1988 год. въ Ню Йоркъ, Съединенитъ Щати, хотелъ Съмитъ, се състоя двадесетия конгресъ на БНФ и се чествува 110 годишнина отъ Освобождението на България и 40 години отъ основаването на БНФ.

На 5 март заранята пристигнаха и бѣха посрещнати делегатитъ за конгреса, идващи отъ всички страни на Америка и Канада, също и представителятъ на БНФ въ Западень Берлинъ инж. Георги Поповъ.

Въ 1.30 часа сл. об. въ Пенъ Хаусъ Румъ на хотела стана откриването на Конгреса отъ Председателя д-ръ Н. Алтънковъ. Той каза нѣколко подходящи думи и покани всички съ ставане на крака и едно-минутно мълчание да се почете паметъта на падналитъ въ борбата противъ комунизъма за свободата на България.

Следъ почитане на падналитъ инж. Ангелъ Гъндерски отъ Торонто, Канада, Зам. Председателъ на БНФ взе думата и съ подходяще слово поднесе на д-ръ Дочевъ отъ името на ЦУС специална значка - златенъ лъвъ и почетна "ПЛАКА" съ надписъ "За припознаване цѣль животъ посветенъ въ служба на България". Затрогнатъ, д-ръ Дочевъ изказа благодарностъ за голѣмата честъ, която му се оказа.

Продължи се по дневния редъ и Председателя д-ръ Алтънковъ предложи да се избере бюро на Конгреса въ съставъ: Председателъ д-ръ Иванъ Дочевъ, Подпредседателъ инж. Ангелъ Гъндерски и Секретаръ д-ръ Ст. Станевъ. Предложението бѣ прието. Д-ръ Дочевъ пое председателството на Конгреса и се направи провѣрка на кворума. Установи се, че присѣствуватъ лично всички членове на Екзекутивния Бордъ на ЦУС; лично и по пълномощно сѣ представени всички клонове на Организацията отъ Америка и Канада; присѣствуватъ лично Председателятъ на БНФ отъ Западень Берлинъ инж. Георги Поповъ и по пълномощно сѣ представени клоноветъ на Организацията отъ: Бразилия, Рио де Жанейро и Сао Пауло; Германия, Франция, Австралия, Испания, Турция, Швеция, Нова Зеландия, Холандия и Венецуела.

Председателствуващиятъ предложи и се прие правилникъ-редъ, по който ще се рѣководятъ заседанията, ще ставатъ изказванията и вземане на решения като всички въпроси най-напредъ ще се внасятъ въ комиситъ за разглеждане и тѣ ще внесатъ въ Конгреса повдигнатитъ въпроси. Предложениятъ правилникъ-редъ за водене заседанията бѣ приетъ.

Бѣха назначени следнитъ Конгресни ко-

мисии: по номинацията, по реорганизацията, по резолюцията и по разни въпроси.

Пристъпи се към докладите на длъжностните лица. Председателят д-ръ Алтънков докладва за всеотрядната дейност, развита от ЦУС в организационно, административно отношение и за поддржаните връзки с други организации. Той специално изтъкна, че брошурата, която бѣ натоварен да изработи, след преглеждането на текста на заседанието в Ниагара миналата година, озаглавена "Ние и утрешна свободна България" е вече отпечатана и я представи на конгреса, след което ще почне нейното разпространение.

След д-ръ Алтънков докладва касиерът г-нь Крумъ Радев, който подчерта, че касата на БНФ е в пълен ред.

За фонда Борба докладва инж. Алекс. Костов като каза, че фонда е в добро състояние, излизането на Борба е осигурено, но за да не се прибѣгне към резервата ще трѣбва да се засили събирането на помощи.

Прочетен бѣ докладът на редакторът на "Борба" г-нь Драгомиръ Загорски, който отсъствуваше поради болест. Той предложи да се купи нова машина за редакцията, тъй като неговата е доста износена.

Представителят на Контролната Комисия г-нь Петъръ Николов докладва, че е направил проверка на книгата на касиера и че всичко е в ред.

Станаха разисквания по докладите и тѣ бѣха приети.

Даде се половин час почивка, през което време Номинационната комисия да може да приготви докладът си.

В 4.30 часа сл. об. се поднови заседанието и Номинационната Комисия докладва, че съ оглед да се осигури възможното най-успѣшно продължаване на дейността предлага да се избере за новъ ЕКЗЕКУТИ-

ВЕНЪ БОРДЪ НА Ц.У.С. на Б.Н.Ф. следните лица:

Председател - д-ръ Николай Алтънков
Замѣстникъ Председател - инж. Ангелъ Гъндерски

Подпредседатели - инж. Алекс. Костов и д-ръ Ангелъ Тодоровъ

Секретаръ - д-ръ Стефанъ Станевъ

Касиеръ - г-нь Крумъ Радевъ

Съветници - д-ръ Борисъ Ганчевъ, д-ръ Величко Велевъ и г-нь Миро Герговъ
Редакторъ на Борба - г-нь Драгомиръ Загорски

Контролна комисия - г-нь Петъръ Николов, г-нь Тодоръ Тодоровъ и г-нь Никола Шахановъ.

Комисията предложи също да се избере за членове на БОРДА НА ДИРЕКТОРИТЪ НА Ц.У.С. на Б.Н.Ф. следните лица:

Г-нь Г. Лазовъ - Германия; д-ръ Илия Поповъ - Бразилия; инж. Георги Поповъ - Западенъ Берлин; г-нь Живко Сребровъ - Австралия; г-нь Стефанъ Кашевъ - Турция; г-нь Александъръ Будиновъ - Франция; г-нь Йосифъ Загорски - Швейцария; г-нь Иванъ Ивановъ - Испания; д-ръ Никола Михайловъ - Венецуела; д-ръ Петъръ Колековъ - Англия; г-нь Петъръ Цанковъ - Холандия; г-нь Никола Атанасовъ - Швеция; г-нь Наско Бочевъ - Бразилия; г-нь Атанасъ Георгиевъ - Нова Зеландия; г-нь Енрико дель Бело - Италия; д-ръ Алфонсъ Максъ - Уругвай; инж. Илия Матевъ - Боливия; г-нь Славе Казанжиевъ - Австрия; г-нь Радой Георгиевъ - Еквадоръ; г-нь Василь Тодоровъ - Белгия; г-нь Василь Баджевъ - Колумбия; д-ръ Асенъ Костовъ - Илиноисъ, САЩ; г-нь Симеонъ Недѣлковъ - Вашингтонъ Щатъ САЩ; г-нь Лука Арсовъ - Калифорния САЩ; г-нь Георги Антоновъ - Аризона САЩ.

По предложението станаха разисквания и поставено на гласуване предложените лица за Екзекутивенъ Бордъ на ЦУС и за Бордъ на Директоритъ на ЦУС на БНФ, отъ Номинационната комисия, по горе изброени, бѣха избрани съ абсолютно болшинство.

Новоизбрания председател д-ръ Алтънковъ благодари отъ името на всички за доверието и заяви, че както той така и всички членове на Екзекутивния Бордъ ще направятъ всичко възможно да оправдаятъ даденото имъ доверие.

Даде се думата на инж. Георги Поповъ, който направи докладъ за положението в Западенъ Берлинъ и дейността на българските комунисти тамъ.

Даде се думата на г-нь Симеонъ Недѣл-

ковъ, който направи докладъ за положението въ България съ факти потвърждаващи провалата на системата на комунизъма и режима, продължавайки да се крепи само съ тероръ. Той е напусналъ само преди нѣколко години България и познава много добре положението.

Съ това се изчерпи предвидения дневен редъ за първото заседание на Конгреса и председателстващиятъ д-ръ Дочевъ закри заседанието въ 6 часа сл. об., като покани всички да присъжтствуватъ на тържеството въ 8 часа за чествуване 110 годишнината отъ Освобождението на България и 40 годишнината отъ основаването на БНФ.

*
Тържествено чествуване 110 годишнината
отъ освобождението на България
и 40 годишнината отъ основаването на
Б. Н. Ф.

На 5 мартъ 1988 г. вечерта въ Ембаси Балъ Румъ на хотелъ Съмитъ, Ню Йоркъ, се състоя голямо тържество за чествуване 110 годишнина отъ освобождението и 40 годишнина отъ основаването на Б.Н.Ф. Емиграцията отъ Ню Йоркъ и околноститъ се стече масово. Салонътъ се указа малъкъ. Трѣбваше да се поставятъ допълнителни маси и се направи мѣсто за всички дошли за тържеството. Откриването стана въ 9 часа вечерта съ ставане на крака и едноминутно млчание въ паметъ на падналитъ въ борбата противъ комунизъма за свободата на България, загиналитъ въ емиграция и неотдавна починалитъ въ Ню Йоркъ Банчо Банчевски, д-ръ Папазянъ и Любенъ Ивановъ. Това бѣше единъ тържественъ моментъ. Богъ да прости героитъ и вѣчна да бѣде паметта имъ!

Прѣвъ говорителъ бѣше Почетния Председателъ на БНФ д-ръ Иванъ Дочевъ, който заяви, че 40 години винаги по този случай той е произнасялъ слово, обаче, смѣта, че сега, когато вече е избранъ неговъ замѣстникъ, новъ председателъ на БНФ, редно е той да продължи и покани д-ръ Николай Алтънковъ, да произнесе слово. Речта на д-ръ Алтънковъ бѣ посрещната съ одобрение. Гостъ говорителъ бѣше Председателътъ на Комитета на поробенитъ народи д-ръ Едвардъ Рубель. Отъ страна на Африканскитъ борци за свобода говори г-нъ Сайфуръ Халими. Неговата речъ бѣ изпратена съ бурни аплодисменти.

Ръководителътъ на тържеството събщи, че сѣ получени поздравления отъ Президента Роналдъ Реганъ, Вице Президента Георги Бушъ, Негово Величество Царъ Симеонъ, по-

лучени сѣ издаденитъ Прокламации въ наша честь отъ Гвернѣора на Ню Йоркъ Марио Куомо, Гвернѣора на Ню Джерси Томасъ Кеанъ, Кмета на Ню Йоркъ Едвардъ Кочъ, Кмета на Бѣфало Джеймсъ Грифинъ, Кмета на Клевландъ Георги Войновичъ; сѣщо сѣ получени поздравления и отъ много Сенатори и Народни Представители.

Присъжтствуваша гости и отъ други националности: г-нъ и г-жа Хорстъ Улихъ отъ Източна Германия; д-ръ Александъръ Барту отъ Румѣния и други. На тържеството бѣха представени наши сънародници отъ различни градове дошли за случая: инж. Ангелъ Гъндерски и д-ръ Ангелъ Тодоровъ отъ Торонто, Канада; инж. Георги Поповъ отъ Западень Берлинъ, Германия; д-ръ и г-жа Стефанъ Станевъ отъ Даласъ, Тексасъ; А. Костовъ и Крумъ Радевъ отъ Чикаго; д-ръ Борисъ Ганчевъ отъ Калгари, Канада; г-нъ и г-жа Симеонъ Недѣлковъ отъ щата Вашингтонъ; Тодоръ Тодоровъ отъ Охаио; Миро Герговъ отъ Бѣфало; Димитъръ Бахаровъ отъ Вашингтонъ; Любенъ Точевъ, Председателъ на МПЮ отъ Ню Джерси; Юрданъ Ивановъ отъ Флорида и много други.

Следъ приключването на официалната частъ отличенъ оркестъръ изпълни модерни танци и нароченъ акордеонистъ - нашъ приятелъ отъ Козакія, свири народни танци. При най-повишено настроение и приятелска атмосфера тържеството продължи до 2 часа сл. полунощ и всички останаха много доволни отъ отлично извършената работа на комитета по организиране на тържеството г.г. Петъръ Николовъ, Емиль Атанасовъ, Тодоръ Безевъ и Димитъръ Стожановъ.

"Борба" е гласъ на националната българска емиграция. Вашата помощ, дарение и морална подкрепа ще гарантиратъ този гласъ да извоюва пълна победа надъ варварскитъ поробители.

Втора сесия на конгреса на Б. Н. Ф., състояла се на 6 мартъ 1988 год.

Заседанието се състоя въ Пенъ Хаусъ Румъ на хотелъ Съмитъ, Ню Йоркъ и започна въ 9.30 часа преди обѣдъ.

Даде се думата на г-нъ Петъръ Николовъ, касиеръ на комитета по организирането на конгреса, който докладва за финансовото положение. Той събуди за всички приходи и разходи и че остава 509 долара като чистъ приходъ, който отива въ фонда на "Борба". Изказа се благодарностъ на г-нъ Николовъ и комитета за добре извършената работа.

Пристъпи се къмъ доклада на комисията по реорганизацията. Изказаха се всички членове на комисията и станаха разисква-

ния. Като заключение, сумирайки изказанитѣ предложения, председателствуващия направи предложение за разпредѣление длъжноститѣ и правата между избранитѣ отговорни лица въ ръководството на БНФ, ролята на редакционния комитетъ и на фонда Борба, както и обяснения по въпроса за бъдещето печатане и разпространение на списанието и другитѣ публикации на БНФ. Предложението поставено на гласуване се прие съ абсолютно болшинство.

Комисията по резолюцията докладва изготвения текстъ на резолюцията, който бѣше прочетенъ, станаха разисквания, и резолюцията бѣ приета както следва:

РЕЗОЛЮЦИЯ

Делегатитѣ на Двадесетия редовенъ двугодишенъ конгресъ на БНФ, състоялъ се на 5 и 6 март 1988 г. въ Ню Йоркъ, С.А.Щ. следъ като изслушаха доклада по Борба, състоянието на организацията, касиера и контролната комисия, и следъ обстойно обсъждане на всички актуални въпроси свързани съ дейността на организацията, гласуваха следната резолюция:

1. Международно положение

Презъ изминалитѣ две години сме свидетели на още по-голямо отстъпление на съветския болшеvizъмъ на международната политическа арена. Въ същото време не може да не ни радватъ засилващитѣ се позиции на свободния свѣтъ.

Яростната и нестихваща съпротива на борцитѣ за свобода и национална независимостъ въ Афганистанъ, доведоха СССР до масата за преговори въ Женева и до оповестяването на изтеглянето на съветскитѣ войски отъ тази страна.

Победитѣ на антикомунистическитѣ сили въ Никарагуа наложиха преговори между тѣхнитѣ водачи и санданисткитѣ управници отъ Манагуа.

Продължава успѣшната борба на народноосвободителнитѣ сили въ Ангола, Мозамбикъ и Етиопия. Все по-вече се засилва съпротивата срещу комунистическитѣ режими въ Виетнамъ, Лаосъ и Камбоджа.

Народътъ на Тибетъ се надига отново и опититѣ на комуниститѣ да установятъ предимство къмъ Филипинитѣ, Сингапуръ и Сри Ланка бѣха неуспѣшни.

Поукитѣ отъ успѣхитѣ на силитѣ за свобода и демокрация сѣ двойки: отъ една страна тѣ показватъ, че времето на пасивно отношение и приемането на износа на революция отъ СССР е преминало безвъзвратно и че отъ сега нататкъ всѣки новъ успѣхъ на силитѣ на терора и насието ще трѣбва да се утвърждава само въ резултатъ на ожесточена въоръжена борба. Отъ друга страна укриля всички борци посвѣтили живота си на борбата противъ комунизма и националното предателство и е стимулъ за още по-голяма жертвоготовностъ.

Проблемитѣ въ СССР възникнали въ резултатъ на новата политика на Горбачовъ се засилватъ. Групата на старитѣ партийни лидери съ всички сръдства се мъчи да погречи на по-младитѣ партийци да осъществятъ линията на обновление и преустройство на съветската икономика и държава. Борбата, която въ момента се води вътрѣ въ политбюро и ЦК на КПСС е все още съ неясенъ край. Независимо отъ това обаче Съветскитѣ народи сѣ изпълнени съ очаквания и напрежение.

Най-новитѣ събития въ Балтийскитѣ страни подъ съветска окупация и въ съветскитѣ републики Армения и Азърбейджанъ, където милиони граждани протестираха въ защита на своитѣ национални права, показва несигурността на съветската властъ.

Задълбочаването на икономическата и социална криза обхванала СССР и другитѣ социалистически страни, поставя политбюро на КПСС предъ необходимостта, въп-

ръки нежеланието на частъ отъ неговитѣ членове, да приематъ и направятъ известни социални и икономически промѣни. На всички е ясно, че ако съветското общество не се демократизира по западенъ образецъ, социализма нѣма да може икономически да издържи.

Страхътъ обаче отъ ерозирането на социализма, загубването на ръководната ролѣ на комунистическата партия и отъ тамъ властта не имъ позволява да възприематъ курсъ на бързи кардинални промѣни. Прогнозитѣ на видни западни икономисти сѣ, че ако въ близкитѣ 5-10 години не бѣдатъ демократизирани съветската икономика и държава, правителството ще се изправи предъ невъзможността отъ по-нататъшно управление на страната, поради изчерпване на икономическитѣ ѣ възможности, а това отъ самосебе си ще наложи необходимитѣ промѣни.

Оценявайки обстановката отъ тази позиция, може да се направи извода, че "развитието" на социализма навлиза въ нова фаза, фазата на постепенно еволюиране къмъ западенъ образецъ на демокрация. Следъ постепенното подмѣняне на старитѣ и бюрократизирали се комунистически лидери, процесъ на еволюцията ще усилва своитѣ темпове.

Отражението на това, което става въ СССР, въ сателитнитѣ страни показва обръканостъ, неувъреностъ и несигурностъ на тѣхнитѣ правителства по отношение на бѣдащето имъ управление.

Повечето отъ тѣзи страни предпочетоха да приематъ позицията на изчакване и да продължатъ съ досегашнитѣ методи на управление, които водятъ къмъ по нататъшенъ упадъкъ на жизненото равнище на тѣхнитѣ народи. Това допринесе много за приближаването на деня, когато поданицитѣ имъ ще намѣрятъ сили и ще съумѣятъ да се възползватъ отъ международната обстановка за да отхвърлятъ комунистическия гнетъ. Народитѣ на Чехословакия и Полша отново се надигатъ. Броженията въ Унгария, ГДР, Румъния и България срещу властта непрекъснато нарастватъ.

2. Положението въ България.

Въпрѣки очакванията на мнозина, Тодоръ Живковъ успѣ и този пътъ да надхитри противницитѣ си въ партията и да спечели довѣрието на новитѣ си господари. Той отново се утвърди като водачъ на БКП за неопределено време.

Следъ отърканата и неуравновесена история, която бѣше обхванала правителството за три кратки месеца: отъ юлий до ок-

томврий м.г. въ връзка съ предложенята на Живковъ за промѣни въ България, положението постепенно се нормализира и се възвръща отново въ състоянието на бездействие, пасивностъ и липса на каквито и да е отъ обещанитѣ промѣни. Мъренето на слугата отъ Московския му господарь презъ ноемврий м.г. изигра своята ролѣ и въ момента всички приказки и пожелания за преустройство сѣ безъ реално покритие.

Политбюроото направи опитъ отново да потягиче критиката и гласността. На състоялитѣ се конференции по проблемитѣ на Българската журналистика въ края на м.г. се обърна внимание, че критикитѣ не сѣ били идеологически издържани и не сѣ служили на комунистическата властъ. Възѣха се бързи мѣрки за реорганизация на сръдствата за масова информация. Додоха се указания критикитѣ на социално-икономическитѣ недѣлѣи да продължатъ, но да се насочатъ изключително къмъ сръднитѣ чиновници и българската интелигенция, които споредъ Политбюро били главнитѣ виновници за създаването се тежко икономическо положение. По този начинъ членоветѣ на Политбюроото и ЦК на БКП, които сѣ главни виновници за тежката социално-икономическа криза обхванала страната, отхвърлятъ официално вината отъ себе си и правятъ отчаянъ опитъ да заблудятъ отново общественото мнение.

Същевременно за всѣки става ясно, че режима не е въ състояние да се справи съ нито единъ отъ наболѣлитѣ въпроси, които стоятъ за разрешаване предъ българското общество. Недоимъка на хранителни продукти е станалъ хрониченъ и за срамъ на всички. България почна да внася картофи, лукъ и други зеленчуци отъ чужбина. Липсва житото, царевича и фуражъ за добитъка. Стоки като фасулъ, леща, чесънъ, бамя и бакла сѣ отдавна дефицитни продукти.

Народътъ отказва да произвежда и храни новитѣ си феодали. Това се потвърждава отъ факта, че българскитѣ комунистически управници сѣ наели хиляди вьетнамци срещу добро заплащане да работятъ по земеделскитѣ стопанства и промишленитѣ предприятия. Тѣ не сѣ въ състояние да организиратъ и стимулиратъ българския народъ да произвежда блага и промишлена продукция.

Повече отъ две години следъ катастрофалното земетресение въ Стражица и Попово, тамошнитѣ жители още живѣятъ въ палатки и фургощи и по официални сведения селищата имъ нѣма да бѣдатъ устроени даже до след-

ващият 5 години. Подобна участъ е постигнато и населението въ Русе. Тамъ въздуха е отровенъ съ хлоръ и гражданитъ бавно, но сигурно се отравятъ и страдатъ. Хората умиратъ, раждатъ се недъгави деца, а пасивността и нежеланието на мѣстнитъ и централни органи да се справятъ съ положението сж скандални.

Проявитъ на съпротива и организирана борба противъ режима се засилватъ и приематъ нови форми: отъ саботаж и убийства, до стачки и манифестации.

3. Положението въ емиграция.

Презъ дветъ изминали години БНФ се наложи като една отъ най-активнитъ и бойки организации всрѣдъ останалитъ и е сжще временно най-популярната антикомунистическа организация всрѣдъ българската емиграция. Откриването на нови клонове и укрепването на сжществуващитъ говори за засилването на нашия престижъ. Отношението ѝ съ братскитъ организации и участието ѝ въ международни съюзи продължава да укрепва.

Изминалитъ години показаха, че комуниститъ сж въ пълно отстъпление на американския континентъ, обаче въ нѣкои европейски и южноамерикански страни съпротивата срещу комунизма не се води съ необходимата настойчивостъ. Усилията на БНФ презъ следващитъ две години ще бждатъ насочени къмъ париране на действията на комуниститъ въ тѣзи страни.

БНФ и другитъ антикомунистически организации трѣбва да обединятъ усилията си и да дадатъ достоенъ отпоръ срещу посегателствата на комуниститъ да установятъ контролъ надъ българската емиграция. Това ще бжде една отъ главнитъ задачи на БНФ презъ следващитъ години.

Оценявайки създалата се нова обстановка въ социалистическия лагеръ, БНФ ще засили още по-вече своята пропагандна-просвѣтителна дейностъ, както всрѣдъ емигрантитъ, така и всрѣдъ населението вътре въ страната.

БНФ като политическа организация ще продължава съ честъ да представлява интереситъ на българския народъ предъ свѣтовната общественостъ. Заедно съ патриотично настроенитъ работници, селяни, писатели, журналисти и др. научни дейци, членоветъ на БНФ съ достоинство и чувство на голъма гордостъ ще продължаватъ да защитаватъ и популяризиратъ името на България предъ всички народи въ свѣта.

oooooooooooooooooooo

* Докладва комисията по Разни. Комисията препорѣчва да се продължатъ връзкитъ съ всички международни организации и организациитъ на емигрантитъ отъ поробенитъ страни, както е било до сега. Изказа мнение да се направи възможното за установяване сътрудничество съ българскитъ антикомунистически организации, като всѣка запази своята идентичностъ и независимостъ.

Инж. Костовъ, който ръководи фонда Борба, събщи, че за следващия брой на списанието Борба има осигурени сръдства, но за следващия септемврийски брой сж необходими сръдства, за да не се прибѣгне къмъ резервитъ, преди получаването на достатъчно помощи. По предложение на д-ръ Тодоровъ бѣ открита подписка да се събератъ помощи за Борба между членоветъ на Конгреса и въ 15 минути се събраха 2.600 долара.

Съ това се изчерпи дневния редъ и Председателствуващиятъ д-ръ Дочевъ, като благодари на всички за съдействието да може Конгреса да завърши работата си съ успѣхъ, обяви 20-Дву-Годишенъ Конгресъ на БНФ за закритъ - 1.00 часа сл.обѣдъ мартъ 6, 1988 година.

Народъ, който не е готовъ за жертви,
не е достоенъ за свободата !
Вашата помощъ за "Борба"
е ударъ срещу комунизма

ДЕЙНОСТЪТА НА Б.Н.Ф. ВЪ ЗАПАДЕНЪ БЕРЛИНЪ

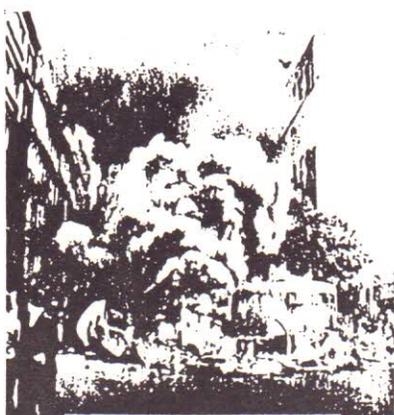
Председателтъ на Б.Н.Ф. въ Западенъ Берлинъ инженеръ Георги Поповъ чрезъ своята дейностъ успѣ да спечели известностъ всрѣдъ германскитъ организации и сръди, насочени срещу комунизма. Инженеръ Поповъ, като представителъ на Б.Н.Ф. е билъ поканенъ да вземе участие въ германския Политически Конгресъ състоялъ се отъ 13 - 15 ноемврий 1987 година въ Западенъ Берлинъ. Инженеръ Поповъ е направилъ докладъ предъ Конгреса за положението въ България. Постиженията на инженеръ Поповъ сж отъ голъма полза за спечелване симпатии и приятели на българския народъ въ борбата му за свобода и за популяризирането на Б.Н.Ф. като представителъ на нашия народъ въ чужбина, днесъ, когато народа ни е лишенъ отъ свобода и нѣма възможностъ да изрази исканията си.

Преустройство

ли ?

... Ако съветския премиер искаше да върши преустройства на първо място би извадилъ отъ нафталина предшественика си Алескандъръ Дубчекъ...

Съветски танкове опожаряватъ Прага

Преустройство въ Унгария

Още на 15 май 1966 г. в Прага и в някои други градове на Чехословакия се състояха студентски демонстрации, участниците в които открито носеха антисъветски лозунги, карикатури на ръководителите на ЧКП, плакати с искания да бъде променен външнopolитическият курс на Чехословакия, да бъдат ориентирани икономиката и политиката на страната към Запада.

Чехословашки студенти викатъ за помощ

Съветски офицери разпитватъ чехословашки студентъ

Преустройство въ Чехословакия

Съветски войници плячкосватъ оржието

Стига лъжи, другарю Горбачовъ !!!

КАКВИ Е ЧЕДА РАЖДАЛА РАЖДА И ДНЕСЪ ...

Цитати отъ

Стефанъ Стамболовъ и
новейшата ни история

градъ
русе

Мостъ на
дружбата

Нареченъ отъ
народа
Мостъ на
кражбата

Пре-
ди
сто
го-
ди-
ни
все
пак
мо-
же-
ха
да
се
спи-
ратъ
ру-
ски-
тъ
кра-
жби.
... А
се-
га?

Послѣ излизаннето на консерваторитѣ отъ министерството, Княжеството остана свършено въ руски рѣцѣ, защото всичкитѣ други освѣнѣ Кирякъ Цанковъ бѣхж: или руси, или руски подданици; а освѣнѣ това и като управляющи, и то поставени по милостъта на генералъ Соболева, нѣмахж никакво значение въ министерския съвѣтъ и одобрявахж туй, което искаше Соболевъ, или другаря му Каулбарсъ.

На 12 марта съ княжески указъ бѣ назначенъ за министръ на финанситѣ Т. Бурмовъ на мѣсто вакантно, и съ това министерството стана пълно. Съ Бурмова ние вече се познаваме като премиеръ-министръ въ първото българско министерство. Тогавъ не прояви никаква особна дѣятелностъ; сега неговото министерствование остана памятно съ една гениялна мисълъ. По негова собствена воля, или по внушение, остава неизвѣстно, но той издаде секретно окръжно до всичкитѣ ковчежничества въ Княжеството: колкото налични готови суми има спестени и събрани, да се изпратятъ незабавно въ Русчукъ. Заповѣдта му бѣ изпълнена, макаръ и въ течение на нѣколко мѣсеци, и въ Русчукото ковчежничество бѣ събрана една сума отъ тридесетъ и повече милиона лева въ злато и сребро. Бѣше вече началото на м. Юлий, когато Русенското ковчежничество получи, също пакъ секретно прѣдписание да вложи цѣлата тая сума въ съндѣчета и да ги приготви за експедиране. Всичката тая работа усилено приготвяна, бѣ свършена къмъ 12 юлий и на ковчежника бѣ заповѣдано да прѣдаде тая сума на особенния чиновникъ отъ министерството. Сутринта на 12 юлий въ пристанището на Русчукъ бѣ дошълъ единъ руски параходъ отъ руското дружество специално за тая цѣль, и тия суми бѣхж почнали да се товарятъ въ него, за да бждатъ откарани въ Русня. За щастие тая сждата сутринъ, 12 юлий 1883 г. пристигна и князь Аександръ въ Ломъ. Счетохж за нужно да му доложатъ за това разпореждане на министра на финанситѣ, което бѣ разтревожило цѣлото край-дунавско население, и той телеграфически заповѣда на Окр. управителъ и на ковчежника да спржтъ паритѣ, или, ако има нѣщо натоварено, да се повърнатъ обратно въ ковчежничеството. Тая телеграма осуети плана на Бурмова.

УБИЙСТВА
И ТЕРОРЪ

КУЛТУРА

ПИЯНСТВО
И РАЗВРАТЪ

ЧЕРВЕНОАРМЕЙСКА ПАПАЧЪ,

която на 9 септември 1944 година
нападна Царство България
изби интелигенцията и ограби народа

Конспирацията на Русия срѣщу нашата страна е отдавнашна. Тя датира още отъ врѣмето на Екатерина II. Всичкитѣ руско-турски войни, отъ втората половина на XVIII столѣтие, до послѣдната въ 1877 г., не сж друго освѣнъ конспирации срѣщу цѣлия Бал. полуостровъ, а особно срѣщу нашето Отечество. Русия е считала и счита тоя полуостровъ като свое наслѣдие.

Послѣдната руско-турска, — наречена освободителна — война, съ Санъ-Стефански договоръ, се води и свърза съ тая единственна цѣль. Когато всички бѣхме опиянени отъ мнимата свобода на нашето отечество, единъ единственъ трѣзвенъ мжжж се намѣри да оцѣни всичко съ рѣдка прѣдвидливостъ. Това бѣше покойниятъ днесъ блаженный бивши български отецъ Антимъ, който въ Търново, въ врѣме на банката каза на княза Дондуковъ Корсаковъ, тия знаменателни думи: „*Дуമാю, о томъ: Вы насъ освободили отъ турокъ, а кто будетъ насъ освободитъ отъ васъ*“. Думи пророчески, които се сбжднахж

ИЗЪ КНИГАТА „Стефанъ Стамболовъ и новѣйшата ни история“

ОТВОРЕНО ПИСМО до Родолюбие

главния редактор на

Наскоро ми попаднаха няколко броя от списанието Ви, за което харчите неограничени суми за да спечелите сърдцата и душите на хиляди българи, пръснати по всички континенти, които таят любов и носталгия към Родината. Вие забравихте, че огромното мнозинство от тези хора минаха през затвори и лагери, а на други им бяха отнети имотите или вкарани насилствено във феодалните стопанства наречени ТеКеЗе-Сета. Много от тях преминаха телените мрежи с риск на живота си за да изберат свободата. Всички напуснали по един или друг начин Родината имат във съзнанието си ужасни спомени за Вашата предателска роля към България, за Вашия садизъм и терор. Никой от нас, които имахме нещастната съдба да изпитаме комунизма, не може да не се отврати и погнуси от наглите лъжи и подлите примамки, които ни сервираше във пропагандната си брошура.

Доста история помъстихте от нашето минало и доста класици празнувате: Вазовъ и Славейковъ, Яворовъ и Димчо Дебеляновъ, които след 9-ти септември плуехте и захвърлихте на бунището съзнатия комунистически фанатизъм, като буржоазни писатели. Един от тях писа "Не се гаси, туй що не гасне". Затова тези свътила вечно ще свътят, а Вашия цинизъм ще остане за винаги неуспешен. Много страници написахте по-случай 150 години от рождението на Левски. Защо петните това свето име? Защо се гаврите надъ паметта му?

Не беше ли той - този гигант, този герой - който се бори за национална независимост и свобода на българския народ? Не сте ли вие, руските агенти, новите еничери, които потопихте сюлата ни Родина във кръв от български патриоти, за да я направите колония на Съветска Русия, от която опасна съдба я пазяха другарите на Раковски, Каравеловъ, Ботевъ и Левски останали живи след Освобождението, с интелигентност и морален кураж.

Не сте ли вие, които отнехте всички свободи на народа, за които Левски геройски се бори и мъжествено увисна на бесилото?

Защо пишете тази дума "СВОБОДА" във списанието си така нахално?!

Има ли днес българския народ свобода на слово и печат, свобода на избори

и организации, свобода на събрания и демонстрации?

Тоталния терор, който упражнявате засъга всички класи включително и работническата. Остарялата, уморена и грохнала марксистическа догма, която натрапвате от университетите до зоологическата градина не може да спечели нито един трезвен и интелигентен българин, защото разбраха политическия Ви гангстеризъм.

Ето, че вече четем и какви велики открития във химията. Другъ Вашъ помагачъ във мръсното дъло-зам. гл. редакторъ на списание "Отечество"-написа статия "Свѣтлини по пѣтя" и си служи съ познатите отдавна клишета на партиен пропагандист и претендира да е журналист. Ето нѣкои от тяхъ "Велика школа на строително майсторство", "Грижете за човѣка", "Благодеянието на народа", "Повелитѣ на новото воене" и т.н. Върва ли той въ това, което пише?

Не. Той е само единъ търгашъ. Той както и вие и Вашите сътрудници пишете само за пари, продавайки собствената си съвестъ. Аз съм сигурен, че за подобна помия, която поднасяте на Вашите читатели, наречена статия, получавате по-вече отколкото българския работник не може да заработи за един месец. Аз съм сигурен, че всички вие имате разкошни апартаменти, вили край София, западни коли, чекови смѣтки, паспорти за странство и валута за луксозни подаръци за Вашите любовници.

Затова вие плащате - за да НЕ пишете за трагичната съдба на българския народ, за неговото мизерно състояние и безправие. Никъде не прочетохъ за поражението столетно нашиятъ народ следъ чернбилската катастрофа. Никъде не прочетохъ, че една риза струва 24 лева и българския робъ получава отъ 6 до 8 лева на денъ. Никъде не споменахте за жестокостите на Държавната Сигурностъ. Вече четем и за новите реформи и новата технология, която новия Султанъ отъ Кремль Ви нареди да проведете и внедрите. Но преди да засилите бѣсната си пропаганда като експерти по икономика не е зле да имате предвидъ нѣколко исторически факта:

Първо: Царска и Съветска Русия винаги се е влачила на опашката във стопанско, политическо и социално отношение следъ великите европейски нации и въ по-ново време

въ това число следъ САЩ и Япония. Руснаците усвоиха това изкуство до съвършенство да бждат последни и го направиха традиция отъ Иванъ Грозни, та до днесъ.

Второ: Всички голѣми научни открития презъ вѣковетъ сж направени на Запада. Ето нѣкои отъ тѣхъ само презъ 20 вѣкъ: Радио, Самолетъ, Телевизия, Радаръ, Атомъ, Ракета, Компюторъ, Лейзъръ и много други. Въ Съветския Съюзъ бѣше направено единственното "научно социално" откритие "Концентрационния лагеръ", което великия руски писателъ Ал. Солженицинъ описа въ книгата си "Архипелагския Гулагъ" съ неповторимъ реализъмъ и потресе свободния свѣтъ.

Трето: Не съществува подобно нѣщо - съветска или комунистическа технология. Ако и м а - тя е крадена или закупена отъ запада или Япония. Горбачовъ може би ще поакърпи дрипавата дреха, но следъ като се сжкватъ кръпките, ще остане единъ парцалъ. И Вашата партия "клона-филиалъ" отъ съветската ще повтори абсолютно сжщото.

Четвърто: Комунизмътъ вече е изпитанъ въ всичките му форми и варианти - отъ Русия до Етиопия и отъ Китай до Югославия.

Пето: Резултатътъ навсѣюде е единъ и сжщъ - пыленъ проваль, пыленъ банкрутъ, затова вече го наричатъ "преходенъ периодъ" или социализъмъ, та дано напомня на този въ Швеция.

"Другарю" редакторъ, комунистическата хитростъ е дребна монета - съ нея неможете да закупите много нѣщо на пазара. Вие сте станали само оръдие въ ржцетъ на тиранитъ. Ето затова азъ апелирамъ къмъ всички въ чужбина:

Не си давайте паритъ за сп. "Родолубие", защото то се пише отъ търгаши и лжци. Ако Ви го изпратятъ безплатно, изрежете картинитъ отъ стара България и остатъка го захвърлете въ кошъ за боклукъ, защото тамъ му е мѣстото.

Д. Ормански

Поради липса на електричество въ България сж получени нови сушвари "Братска помощ"

Горбачовата "перестройка"

"ПРОМѢНИЛЪ СЕ ИЛИЯ,
ПОГЛЕДНАЛЪ СЕ - ПАКЪ ВЪ ТИЯ"
народна поговорка

Съветската пропаганда прави всичко възможно да разтржби по цѣль свѣтъ за Горбачовата "перестройка" съ цѣль да убеди Свободните Западни Страни и тѣхнитъ ржководители, че тя ще донесе промѣна - Съветска Русия ще стане нѣщо като новъ типъ свободна страна, която ще се управлява на базата на принципитъ на демокрацията. Въ сжщностъ, ако се проникне по-дълбоко и се проследи по-внимателно какво въ действителностъ представляватъ тѣзи промѣни ще се види, че онова което комунистическата пропаганда разпространява е единъ новъ опитъ да се заблуди Западния Свободенъ Свѣтъ.

Ние винаги сме казвали и сега го повтаряме, че комунизма нѣма да се промѣни и не е възможно да се промѣни, защото ако въ комунистическите страни се възстанови свободата и демокрацията, то нѣма да има комунизъмъ.

Че наистина "перестройката" не значи никаква промѣна въ режима на Съветска Русия и комунизма, се потвърждава отъ самия Горбачовъ въ неговата книга публикувана въ 1987 год. въ Съветска Русия подъ заглавие "Перестройка". Въ тази книга той много ясно казва, че никаква промѣна нѣма да има. Цитати отъ неговата "Перестройка":

"Ние ще продължимъ да строимъ нашия социализъмъ и никога нѣма да се откажемъ отъ него.

Ние казваме това честно и открито безъ да се опитваме да заблуждаваме когото и да било отъ хората въ свѣта.

Всѣка една надежда, че ние ще започнемъ да градимъ нѣщо друго, нѣкакво не социалистическо /не комунистическо б.н./ общество и да преминемъ на другата страна /демокрацията б.н./ сж нереалистични и безплодни.

Тѣзи на Западъ, които очакватъ отъ насъ да се откажемъ или отклонимъ отъ нашия социализъмъ /комунизъмъ б.н./ ще останатъ разочаровани".

Това сж дословно думитъ на Горбачовъ публикувани въ неговата книга "Перестройка". Коментарии сж излишни. Тия на Западъ, които си правятъ илюзии за нѣкаква промѣна въ Съветска Русия или коя и да е друга комунистическа страна, ще платятъ скжто за своята наивностъ.

Петъръ Николовъ

Съединението прави силата.

Въ състава на единъ народъ влизатъ всичкитъ негови граждани, т.е. поданицитъ на държавата. Български граждани и следователно частъ отъ българския народъ сж всички турци, власи, арменци, евреи и други групи отъ различни нации, които сж поданици на българската държава. Тъзи малцинства не сж българи по националностъ. Разликата между нация и народъ е съществена. Каква е тя? Съвокупността на политическа властъ, право, езикъ, религия и естествени граници не е единствения елементъ при създаването на национална солидарностъ. Други решаващи фактори сж общностъ на минало, традиции, нужди и възжеления. Една нация, казватъ нъкои, е съставена по-вече отъ мъртви, отколкото отъ живи. Затова сж важни споменитъ за предприети борби, за постигнати успъхи и особено за общи неуспъхи, съзнанието за ролята, която нацията тръбва да играе въ свъта, нуждата да се защитава общото наследство отъ идеи, морални и материални богатства.

Ръдки сж случаетъ, когато дадена държава включва въ териториалнитъ си граници само една националностъ. По-често се сръщатъ държави, които обхващатъ компактни маси отъ чужди народности. Това създава специално конституционно и административно устройство и дава възможностъ за вътрешни и външни усложнения. Българската държава, обаче, е въ неблагоприятното по-да включва въ границитъ си само частъ отъ членоветъ на българската нация. Поради това главната ѝ целъ отъ освобождението насамъ е била националното обединение. Съединението и последвалитъ четири войни причиниха вътрешнитъ политически ежби, разединение и инертностъ спрямо държавното устройство. Копнежътъ за обединение не можа да бжде постигнатъ и единството ни се разхлаби.

Горнитъ разсждения сж отъ особенъ интересъ за нашитъ отношения съ Югославия, въ чиито граници има голъмъ брой българи, останали подъ чужда властъ. Никой не може сериозно да твърди, че българитъ тамъ сж югославяни по националностъ, защото такава националностъ не съществува. За да се заобиколи това, изнамърено бж македонска нация, но и тя е фикция. Македонцитъ сж българи сжир така, както мизийцитъ въ северна България, тракийцитъ въ южна България и добруджанцитъ въ Добруджа. Югосла-

вия, която не бж създадена отъ приятели на България, е въ неблагоприятното положение да е съставена отъ различни народностни групи, никоя отъ които не желае да се подчини доброволно на малобройнитъ сърби. Краятъ на Австро-Унгария е добъръ примъръ за съдбата на подобни на Югославия държави, които въ Европа не могатъ да траятъ дълго. Такива държави - сътворения на дипломатитъ-се събарятъ лесно като картонени кули. Колко по-стабилно би изглеждало положението на Балканитъ, ако вмъсто изкуствено създадена и крепяща се на насилие Югославия, биха се появили националнитъ държави на Сърбия, Хърватско, Словенско, заедно съ една България, въ рамкитъ на която влизатъ всички българи!

Кой българинъ може да бжде обвиненъ, че е националистъ защото иска всички българи, заедно съ териториитъ, въ които тж отъ хиляди години живътъ, да влътатъ въ границитъ на българската държава? И какво лошо има въ това да бждешь националистъ?

Какво тръбва да сторимъ сега ние, българитъ? Какъ да омилостивимъ нъкои бивши или настоящи велики сили, които си затварятъ очитъ предъ реалността? Като се откажемъ отъ териториалнитъ си възжеления, които сж напълно законни? Като признаемъ, че българитъ въ Македония сж отъ македонска народностъ и се съгласимъ съ извратенитъ исторически доводи? Ако единъ честенъ, невиненъ човъкъ, заплашванъ отъ престъпници, че ще бжде убитъ се самоубие отъ страхъ, избъгва ли смъртта?

Фактитъ, че следъ толкова сякло платени опити не успъхмъ да се обединимъ не значи, че тръбва да престанемъ да работимъ за това. Ние не бива да забравяме, че много българи живътъ въ земи извънъ границитъ на днешна България. Нъма да ни ги дадатъ, казватъ мнозина. Може би, но ние положително нъма да ги получимъ, ако се откажемъ доброволно отъ тжхъ. Практически-тж трудности сж другъ въпросъ. Тжхното сполучливо преодоляване е задача на всъки българинъ. Ще дойде време благоприятно за насъ. До тогава нека почитаме паметътъ на милионитъ българи, умрели въ името и за величието на България презъ толкова много столътя и нека не забравяме, че една нация се състои и отъ ония нейни синове, които не сж още родени. Да не имъ завещаваме малодушие, раболепие и срамъ като наследство! Съединението прави силата! Да не забравяме родния девизъ. Д-ръ Ц. Цаневъ

Растъждениа около единъ разговоръ

Двама нашенци на едно българско праздненство разговарятъ. Единиятъ избѣгаль още отъ първитѣ години на новото робство, а другиятъ, сравнително новъ емигрантъ, роденъ въ комунистическа България, голѣмъ привърженикъ на тѣй-наречената "Българска православна черква" подъ крилото на Софийската Патриаршия, иначе горещъ противникъ на комунизма. Ще ги наречемъ "Нашиятъ човѣкъ" и "Той". (Съпаденията сж случайни)

Той - Вижте колко много българи сме събрани на едно мѣсто. Колко хубаво би било ако всички се събираме всѣка недѣля въ българската черква, а вслѣдностъ дори 10 % не ходятъ тамъ.

Нашиятъ човѣкъ - Коя черква, коя българска черква? Сигуренъ ли сте, че говоримъ за истинска, свободна българска черква?

Той - Какъ не! Свещеникътъ е български, изпратенъ отъ патриаршията.

Нашиятъ човѣкъ - Значи изпратенъ, съ червенъ паспортъ.

Той - А бѣ това нѣма значение. Нали сме българи, да оставимъ политиката на страна.

Нашиятъ човѣкъ - Да я оставимъ, ама кой затвори черквитѣ следъ девети септемврий и кой избѣ стотици свещеници?

Той - Това не зная, не бѣхъ роденъ тогава. Хайде, забравете миналото, елате въ нашата българска черква.

Нашиятъ човѣкъ - Слушайте сега, всички тѣзи българи събрани тукъ на праздненството, ще дойдатъ до единъ въ черквата, когато свещеникътъ стане емигрантъ като насъ, отслужва панахиди за избититѣ българи и служи на народа, а не на комунистическата партия...

Подобни разговори се водятъ вѣроятно на всѣюде по свѣта, юдето има български черкви подъ ведомството на софийската патриаршия.

Връщайки се въ ющи по пята неволно въ ума ми възкрѣстнаха тежки спомени отъ близкото минало. Предъ очитѣ ми се изреждаха картини отъ тѣжни по-тѣжни, отъ кървави по-кървави. Изреждаха се предъ менъ хора, вързани единъ за другъ, съпровождани отъ полу-пияни милиционери къмъ стрелбищата, бесилкитѣ или запусътли мѣста, юдето озвѣренитѣ палачи направо имъ прерѣзваха грѣклянитѣ. Подобни картини се виждаха по цѣлата българска земя, по всички села и градове. На грамадитѣ отъ убити жертви по върха се чернѣха нѣколко килимив-

ки. Нѣмаше градъ или село въ окървавената Родина, юдето свещеникътъ, ако не бѣше убитъ, то да не бѣ подложенъ на изтезания и подигравки. Космитѣ на брадитѣ имъ се скубѣха и по челата имъ се изрѣзваха кръстовете съ ножъ.

По всички лагери - Бѣлене, Поручикъ Геново, Ловечъ, Борилъ и пр. и пр. се намираха десетки родолюбиви свещеници, чието престѣпление бѣ, че обичаха Родината и вѣрваха въ Бога.

А днесъ, тукъ въ свободния свѣтъ се намиратъ още наши сънародници, които посещаватъ черквитѣ, юдето Богослужението се извършва често отъ изпратени атеисти, сжщитѣ, онѣзи, които положили всички усилия да унищожатъ българската черква. Това сж "богослужители" съ червени паспорти, които полагатъ огромна енергия да привлекатъ свободнитѣ българи въ тѣхнитѣ партийни домове наречени "Черкви". Тѣ лъжатъ, че съ политика не се занимаватъ, че черквитѣ въ България били свободни и всѣки може да се моли.

Ако тѣ сж само служители на Бога, защо сж въ връзка съ комунистическата легация и защо само съ тѣхна благословия се издаватъ входни визи за посещение въ България? Защо не споменаватъ въ службитѣ си имената на избититѣ имъ братя Во Христѣ? Защо не хвърлятъ паспортитѣ си и се присѣдинятъ къмъ свободнитѣ българи?

Не, тѣзи черкви не могатъ да бждатъ наши. Тѣ не сж черквитѣ на светия Царъ Борисъ, на Патриархъ Ефтимий, на Антимъ I, на плеадата възрожденци - богослужители. Тѣзи черкви сж само агентури на комунистическото българско правителство, специално на вътрешното министерство. И на дцата въ България е ясно, че безъ съгласието на Държавна Сигурностъ никой не може да бжде назначенъ на висшъ постъ. А това се отнася както до патриарха и владичитѣ, така и до свещеницитѣ, които се изпращатъ въ свободния свѣтъ.

Истинскитѣ Божи служители нѣматъ никаква връзка съ агентитѣ на атеистичния комунизъмъ!

Андрей Станковъ

П О С Л Е Д Н И Т Ъ В А Р В А Р И -

Така сж наречени отъ софийската преса наследницитѣ на българската култура, спирайки се на разрушенията и похищаването на манастирската собственостъ.

Отечественъ фронтъ, 17 септ. 1987 г.
Земедѣлско знаме, 20 септ. 1987 г.

ЕВРОПЕЙСКА РЕДАКЦИЯ

БЪРБА

Мюнхен, 3-ти март 1988 година.

В МЪСТО ПРОГРАМА

ИДВАНЕТО НА ГОРБАЧЕВЪ на власт в Кремль и настъпилата с това смъна на поколѣнията на върха се дължи на факта, че Съветският Съюз е вече от доста време изпаднал в състояние на икономическа безизходица. Не от вътрешна подбуда, гузна съвѣст, или новъ мироглед, а от неумолимата логика на живота се виждат принудени в Москва да въведат известно разкрепостяване на нѣкои от механизмитѣ на вътрешна власт и комунистически диктатъ. Съ това в самия центъръ на съветската империя възниква процесъ, който макаръ и много отдалечен от принципитѣ на западна демокрация, носи в себе си елементитѣ на непредсказуема стохастичност в социалния контекст на по-вече степени на свобода. Това явление е постоянен източникъ на главоболия за управляващитѣ в Източния Блокъ. Отъ една страна комунистическият апаратъ на насилие, изградил се в продължение на десетилѣтия не е подготвенъ за предизвикателството на разнообразната и богата на форми вътрешно-политическа съпротива. Отъ друга страна е видима насъбралата се горчевина и омраза на народа срещу режима, било то в Съветския Съюз, Полша, Унгария или Източна Германия.

Трѣбва да се отбележи, обаче, че органитѣ за сигурност и системата като цяло започват да се адаптиратъ къмъ неудобствата отъ наличието на отдѣлни и немногочислени групи дисиденти като противницитѣ на режима биватъ държани подъ око, върху тѣхъ се упражнява добре дозиранъ контролъ и тѣ биватъ даже използвани за рекламни цели на Западъ. При опасност отъ разрастване на съпротивата и тя се изплъзне отъ контрола на властитѣ мѣрkitѣ сѣ толкова брутални, както винаги до сега. Така срещу дисидентитѣ се фабрикуватъ обвинения, налагатъ се сурови присѣди, тѣ биватъ изселвани или екстрадирани отъ страната.

Въ МОМЕНТА комунизмътъ се опитва да въведе донѣкъде вътрешно-партийна отвореност и за целта е готовъ да допусне доза другомислие, която обаче умѣло манипулира. Не е особено трудно да се види, че в основата си всичко си остава по старому.

Въ сѣщото време безшумното връщане на нѣкои отъ присѣжитѣ елементи на пазарно-стокото стопанство безъ изключение в всички страни на Източния Блокъ е и неговата фактическа капитулация и краха на комунистическата догма. Не алтернативата между избора на единъ отъ двама сѣвсемъ подобни кадри на комунистическата партия за нѣкой ржководенъ постъ вещае прехода къмъ плурализъмъ и социална нормалност, а една функционираща икономика, базираща се на частната инициатива, капитала и паритѣ вмѣсто идеологията и партийнитѣ привилегии, това е сигурниятъ пѣтъ, по който социализмътъ ще изчезне отъ лицето на земята - това е логиката на обществено развитие. Такъвъ единъ преходъ може да трае извънредно дълго, а освенъ това сѣ неговото протичане на видимата повърхност се наблюдаватъ процеси, чиито симптоми сѣ често забулени и подлежатъ трудно на точна диагноза.

Въ ТОЗИ СМИСЪЛЪ трѣбва да се разглеждатъ внезапно избухналитѣ национални настроения в съветската империя, исканията на унгарското и нѣмско малцинства за напускане на страната, продължаващитѣ вълнения в Полша. Въ Полша се оформя нова вълна отъ младежки и студентски протести, нѣщо като ново прегрупиране на силитѣ следъ преминалия вихъръ на "Солидарностъ". Жителитѣ на "ГДР" искатъ все по-вече да забравятъ, че не сѣ на Западъ срѣдъ тѣхнитѣ сънародници в Федералната Република, а в Югославия говорятъ открито за сваляне на комуниститѣ отъ властта.

Комунизмът се намира в дълбока криза и всъща една от източно-европейските страни минава през своята Голгота.

А ВЪ ПЪСТРОТО многообразие на настоящия обществен преход започва да се налага общо духовно начало на анти-комунистическа съпротива. Общият знаменател, надхвърлящ националните граници отива в основите на християнското учение и морал.

Въ протестантска Източна Германия се е изградила странната комбинация от независимите групи за свобода и човешки права, стотиците хиляди подали молба за изселване от страната, както и евангелската църква в страната. Чехо-словакия преживява своеобразен Ренесанс на християнството, като централна роля тук играе католическата църква. Именно католическата църква е най-полският елемент в днешна Полша. Полската църква притежава авторитет и тежест, с които властите в страната са принудени винаги да се съобразяват. Удивително е също така връщането на католическото влияние в съветска Литва, където християнският кръст и възделенията за национално самоопределяне са силно преплетени. Расте популярността на православната църква в самата руска република в съветския Съюз. Смът се, че там има понастоящем около 50 милиона вярващи.

Свидетели сме на много интересно явление - след десетилетия насилствено наложен и безмилостно прокарван атеизъм в страните на Източна Европа, християнството е в процес на възвръщане. Това не е толкова удивително като се има предвид, че животът при комунизма напомня до голяма степен несретността и безправията на ранните християни в древния Рим. Към това се прибавя и голата бруталност на комунистическата идеология и нейния крах след 70 години празни обещания.

За мнозина на Изток се налага убеждението, че за постигането на вътрешно духовно равновесие, както и за спасителното връщане към принципите на свобода и цивилизация е необходима църквата и християнското учение. За тези хора църквата е едно логично очакване и надежда като се има предвид, че именно тази църква е фиксирала още в периода преди схизмата контурите на днешна Европа и потенциала на европейското развитие за векове напред.

НЕ Е РЕДНО да се търсят количествените измещения за жизнеността на един народ на базата само на неговото моментно състояние и гражданско съзнание. Но при подобен критерий, България оставя едно тъжно впечатление на фона на това, което става в другите страни от Източна Европа. Какво липсва на България и българския народ в момента? На какво се дължат гражданската апатия, масовият страх за собствената кожа, ампутиранията воля за свобода? Крайно време е, да се постави открито този въпрос. Отговорът би могъл да съдържа обяснения като: турското робство, съвсем кратковременният период на демократично развитие (само 66 години), но не бива да се изчерпва с това. Горепосочените фактори играят второстепенна роля, докато истинската причина в основата на днешното българско безразличие е липсата на църковна институция, която да е извън обсега на комунистическата система.

Ако еродитът посочи с пръст и припомни за исторически обусловилата се зловещата амалгама на съветската власт в православната църква, той ще има право. Но кой е казал, че едно връщане днес към християнското учение и морал трябва да стане задължително посредством установените църковни институции и по-точно съдействието на официалната православна църква в България, намираща се под пълния контрол на комунистите? Та политическият събития в Полша и "ГДР" наложиха и продължават да налагат нови изисквания към съответно католическата и евангелистката църкви в тези страни. Със това, църквата, както в Източна Германия, така и в Полша е изправена пред нови задачи и обязанности, които ѝ се налагат от конкретните условия.

ОЗНАЧАВА ЛИ това за БЪЛГАРИЯ едно връщане към християнските катакомби предвид немощта и безразличието на официалното православие вътре в България? Въ известен смисъл - да. Раннохристиянската вяра би могла да бъде онази искра, която да възпламени националното съзнание, да освободи българския народ от чувството на страх и малценост, за да намъри той кураж и гражданска доблест, добие духовни устои и излезе от мрака на по-вече от 40 години робство.

Подобна теза е за сега само една прогноза, почиваща на здравия разум и

опита на другитѣ народи, както славянски, така и въ рамкитѣ на Източна Европа. За функционалността на едно християнско Възраждане въ спасението на днешна България липсват за сега веществени доказателства.

И ВСЕ ПАКЪ това е най-логичниятъ и сигуренъ начинъ България да намѣри отново себе си и се приобщи къмъ Европа.

И подобна стѣпка не ще бѣде нѣщо ново: така, както нѣкога по времето на Борисъ Първи, Симеонъ и Асеновци, а също така и въ периода на Просвѣщението и преди Освобождението.

Дори и да е забравила че има БОГЪ, БЪЛГАРИЯ ще трѣбва да го открие наново!

К. Л.

* * *

БЪЛГАРСКАТА МАРКСИЧЕСКА ИСТОРИОПИСЬ - - ЩЕ ПРЕСКОЧИ ЛИ СЪНКАТА СИ ?

Изъ дълбинитѣ на вѣковетѣ българскиятъ Рубиконъ я призовава къмъ смѣла стѣпка!

Тя, Трайчо Костовъ и нейното бѣдеще.

СЛУЧВА СЕ да четемъ текстъ, въ който почти едно до друго, или презъ две-три думи, или на следния редъ, да се говори за БКЦ, за партията и Богъ, и ще установимъ, че "Партия" е написана съ главна буква "П", а Богъ, съ малка - богъ. Буквеното надмощие не е случайно: Партията стои и надъ Бога, който ужъ не съществува, но за всѣки случай трѣбва непременно и непрестанно да се отрича.

Христо Радевски, марксистки поетъ, е "увѣковечилъ" това партийно надмощие още презъ 1929 година въ два стиха:

"Азъ знамъ, азъ вѣрвамъ, че си права, когато съгрѣшишъ дори!"

Той не е самъ: цѣла армия припѣва на тия два стиха, тѣ сѣ свещенни скрижали при обучението и възпитанието на подрастващитѣ поколения. Само единъ примѣръ стига, за да се види всичкото морално падение на цѣлтъ слой отъ партийна интелигенция.

ВЪ ТОМЪ ВТОРИ отъ първата "марксистическа история" на България, на стр. 959 и 960 четемъ дословно следното:

"Голѣмъ успѣхъ бѣше постигнатъ въ борбата срещу вражеската агентура въ Партията и държавното управление, разкрита презъ 1949 г. и възглавявана отъ Трайчо Костовъ. На процеса срещу тази агентура, състоялъ се отъ 7 до 14 декември 1949 г., бѣше доказана пакостната националистическа и антисъветска дейность на Трайчо Костовъ, насочена къмъ подкопаване на дружбата на българския народъ съ братския Съветски Съюзъ, дружба, която е действителната гаранция за нашата национална независимостъ."

За осъществяване на своитѣ престѣпни замисли Трайчо Костовъ се опита да запали фракционна борба въ Партията. Тая негова антипартийна дейность бѣше разобличена въ

докладитѣ на Политбюро на ЦК на Партията, изнесени предъ пленумитѣ на ЦК презъ мартъ и юни 1949 и въ решенията на тѣзи пленуми. Съ своята антисъветска дейность и съ борбата си срещу Партията и нейното ръководство Трайчо Костовъ се бѣ превърналъ въ знаме на всички реакционни реставраторски елементи въ страната.

Важенъ дѣлъ въ вражеската дейность на трайчокостовци бѣха саботаждѣ и вредителството въ народното стопанство. Разкритията по процеса предизвикаха още по-здраво и поплѣтно плоспяване на трудящитѣ се въ нашата страна подъ ръководството на Комунистическата партия начело съ нейния Димитровски централенъ комитетъ."

Тѣй гласи дума по дума текстътъ, посветенъ на Трайчо Костовъ въ "История на България", Българска академия на наукитѣ, Институтъ за българска история, държавно издателство "Наука и изкуство", София, 1955, томъ II, стр. 959-960. Спазена е и буквената картина - къде главни, къде малки. Редакционна комисия: Чл. кореспондентъ проф. Димитъръ Косевъ, проф. Христо Христовъ, проф. Жакъ Натанъ, доц. Веселинъ Хаджиниколовъ и доц. Кирилъ Василевъ.

Между 1961 и 1964 г. излиза въ три тома второ преработено издание на "История на България". Начело на Главната редакционна комисия стои пакъ Д. Косевъ, но съ по-висока академична титла - академикъ, която преди девети септември не съществува; "академицитѣ" - на примѣръ Проф. Любомиръ Милетичъ, Проф. Богданъ Филовъ - председатели на Б.А.Н., и десетки други бѣха или редовни членове, или членове-кореспонденти. "Авторскиятъ колективъ" и при второто издание е оня отъ първото, съ привлечане на нови автори за последната часть.

Както и да било! Какво се казва за Трайчо Костовъ въ второто издание? Партийнитѣ кадри мислятъ все по решенията на нѣкой пленумъ. За тѣхъ това е партийно задължение! По тия решения обаче трѣбва да се води и всѣки пишещъ братъ, партиецъ, непартиецъ, антипартиецъ. Така е въ България на реалния социализъмъ! За всѣки свободенъ човѣкъ това е неразбираемо.

Въ разговоръ съ единъ историкъ на българската литература, професоръ, му подхвърлихъ, че на срещи съ чуждестранни учени често ни се навира въ носа, че БКП сама обявила македонскитѣ българи за "македонци" по народностъ не само въ предѣлитѣ на Вардарска Македония, но и въ Пиринския край, та нѣмало нужда да имъ се сърдимъ, ако се позоваватъ на подобни решения, признания и данни. Знаете ли какво ми отговори той? Ето думитѣ му: "Ахъ, тоя въпросъ е отдавна разрешенъ положително на Пленума на ЦК на БКП" ...еди кога си..! За професора не би могло да има по-нататъшенъ споръ по тоя въпросъ, щомъ Партията на единъ последвалъ Пленумъ взела друго решение!

Другъ спасителенъ поясъ е култътъ къмъ личността. По изпълнението на нѣкои решения на Юнския пленумъ на ЦК на БКП, състоялъ се на 11-12 юни 1949, въ томъ III на преработеното издание, излъзълъ презъ 1964 година, четемъ:

"Изпълнение го на нѣкои решения бѣше спънато отъ установилия се въ партията култъ къмъ личността. Пленумътъ отправи прибързани и необосновани обвинения срещу секретаря на ЦК Трайчо Костовъ и неправилно го изключи отъ партията. Юнскиятъ пленумъ се проведе безъ участието на Георги Димитровъ, който по това време бѣше тежко боленъ и се намиралъ на лѣчение край Москва" (стр. 547).

Забравено е всичко, казано противъ Трайчо Костовъ. Той е вече "единъ отъ виднитѣ водители на партията". Ни лукъ яли, ни лукъ мирисали, историчитѣ отъ първото издание сега пишатъ:

"Репресирането на Трайчо Костовъ и на нѣкои други членове на ЦК на партията по необоснованото устоерние и проведени процеси бѣше осъдено като напълно погрѣшно и незаконно деяние едва по-късно, следъ ликвидиранието на култа къмъ личността. Затова ЦК на БКП реабилитира напълно Трайчо Костовъ, като го удостои посмъртно съ най-високитѣ държавни отличия, а сѣщо реабилитира и другитѣ членове на партията, пострадали отъ неправилнитѣ методи на управление по времето на култа." (стр. 554)

"По-късно" означава тукъ прословутиятъ Априлски пленумъ на ЦК на БКП, 2-6 априль

1956. И до день днешенъ се величае "априлската линия", която е сборно понятие за размразяване, либерализиране и какви ли не още "добрини"! Възстановилъ се преди всичко принципътъ на колективността, който пъкъ билъ "сериозно нарушенъ по време на култа къмъ личността". Дословно нататкъ:

"Започна работа за укрепване на социалистическата законностъ. Бѣха ликвидирани нарушенията на законността, допуснати презъ периода на култа къмъ личността. Обследвано бѣ дѣлото на секретаря на ЦК Трайчо Костовъ и свързанитѣ съ него сѣдебни процеси и всички неправилно осъдени бѣха партийно и сѣдебно реабилитирани."

Отъ самия текстъ се разбира, че става дума за партийни членове, а не и за простосмъртни, сѣщо тѣй повече отъ неправилно осъдени въ нагласени процеси.

Установява се и другъ "прогресъ" между първото и второто издание: "Партия" въ първото съ голѣма буква, въ второто - съ малка: "партия"!

Още по-късно Трайчо Костовъ бѣ именно прогласенъ за Герой на социалистическия трудъ! При все това тя си остава "права, когато съгрѣши дори!" Това е първата марксистическа история на България, издание на Института за българска история при БАН, автори сж първенцитѣ на тогавашната историческа наука. Но все още безъ Иванъ Дуйчевъ!

Сега обаче, въ ерата на "Преустройство и Гласностъ", се открява нова глава въ следсмъртното битие на Т. Костовъ. Но тя е предоставена на близкото бъдеще. Въпросътъ е какъ е било възможно да бѣде осъденъ на смъртъ и екзекутиранъ, а следъ това - "реабилитиранъ", все отъ сѣщия партиенъ институтъ - "ЦК на Партията"?

ПРЕЗЪ 1980 ГОДИНА бѣ обнародвана една интересна книга, при издателство Отечественъ фронтъ, тиражъ 6200 бройки, подъ заглавие Сѣдбата на България презъ погледа на учения, 244 страници. Уводъ отъ Проф. Ефремъ Каранфиловъ. Вѣра Стефанова е разпитала следнитѣ учени: Димитъръ Косевъ, Христо Христовъ, Димитъръ Ангеловъ, Христо Гандевъ, Илчо Димитровъ, Мино Исусовъ, Николай Генчевъ, Василь Гюзелевъ, Витали Злидневъ - филологъ, Минчо Драгановъ - философъ, и Александъръ Балевики - машиненъ инженеръ, председател на БАН.

Академикъ Димитъръ Косевъ е на 85 години. Минава за доаенъ на марксистическата историческа наука въ България - друга и безъ това нѣма. Зададенъ му билъ - между много други - и следниятъ въпросъ: "Случвало ли се е въ дългия Ви пѣтъ на ученъ да

премълчавате установени от Васъ исторически факти за събития и дейци, за да не хвърляте сѣнка върху изградения вече ореолъ? Разсъжденията Ви въ тази насока?"

- Въ търсенето и установяването на обективната историческа истина както азъ, така и останалитѣ наши историци сме сръщали въ годинитѣ следъ Девети септември главно две сериозни прѣчки..."

Забележете - "въ годинитѣ следъ девети септември", както официално се пише и отъ него. Първата идвала отъ култа къмъ личността на Сталинъ, втората прѣчка пъкъ - отъ националния ниହିлизъмъ. Отъ този култъ възникнали култове и къмъ други личности. "смѣташе се, че крупнитѣ дейци съ голѣми заслуги къмъ нашето комунистическо движение сж непогрешими. Смѣташе се, че на БКП могатъ да се приписватъ само тѣзи грѣшки, които сж фиксирани въ партийнитѣ документи, макаръ тия документи отдавна да сж престанали да иматъ значение на програма за действие и да сж станали документъ за историческо изследване. Казваше се така: какво знаятъ нѣкакви никому неизвестни историци, та ще преценяватъ дейността на крупни и заслужили личности. А въ сжщностъ, както е известно, историята е въ края на краищата последенъ и мѣрдавенъ сѣдия за дѣлата на хората."

Димитъръ Косевъ, редовенъ членъ на БАН, академикъ, на 75-годишна възраст, вдига завесата на партийната намѣса въ историческата наука, съ примѣра за Трайчо Костовъ: "Когато подготвахме за печатъ втория томъ на двутомната история на България, се водѣше процесътъ срещу Трайчо Костовъ. Отъ обнародванитѣ тогава материали по процеса се виждаше, че имаме работа не съ нѣкакво престѣпление, а съ една трагедия. Като директоръ на Института за история предложихъ и редакционната комисия прие да не споменаваме нищо за този процесъ. Предлогътъ бѣ, че събитието е много скорошно и че още не сме го изследвали. Печатането на втори томъ обаче бѣ спрѣно и се наложи вмѣкването на текстъ за "предателството" на Трайчо Костовъ. Голѣма мъка преживѣхъ тогава. Мислѣхъ си, какво ще кажатъ поколѣнната за нашата историческа наука, когато разбератъ истината и прочетатъ въ нашия трудъ това позорно обвинение срещу единъ комунистъ-герой, загиналъ невиненъ мъченически."

ЩО СЕ ОТНАСЯ до втората прѣчка, Д. Косевъ казва, че тя дошла отъ националния ниହିлизъмъ. "Това упадѣчно явление въ нашия животъ," изтъква той, "процѣвтѣ сжщо въ ус-

ловията на култа къмъ личността. То се окажа особено пакостно за развитието на историческата наука. По конюнктурни съображения култътъ изискваше едва ли не отъ историята на българския народъ да се изхвърли историята на Македония - родината на Паисий Хилендарски, братя Миладинови, Димитъръ Благоевъ, Гоце Дѣлчевъ, на хиляди български пламенни патриоти. Но тѣй като това бѣ невъзможно, защото то означаваше пълно осакатяване на нашата история, наложено бѣ много факти да се премълчаватъ, да се спиратъ трудове, въ които се казваше истината, да се вмѣкватъ мъгляви термини за българска народностъ въ Македония и т.н. Така мъглявостъ по настояване на култа бѣ вмѣкната въ втория томъ на двутомния трудъ по история на България.."

Д. Косевъ казва "по настояването на култа" вмѣсто на Партията (съ главно "П!"), което свидетелствува, че тази "мъглява" терминология е била въ сила и презъ 1980 година. Сжщественото е, че по въпроса за Трайчо Костовъ казва истината. Би трѣбвало, но не може да извика отъ възмущение: "Каква е тая Партия, чиито членове сме ние, която има винаги право - и когато беси, и когато "възкресява" обесенитѣ по всевъзможни начини?" Ако не би билъ уставно задѣлженъ да бѣде атеистъ, би попиталъ и Бога: "До кога - о Господи?"

ИМЕННО - ДО КОГА? Кога българскитѣ историци ще запретнатъ рѣкави за отмѣняне на стотици и хиляди присѣди на невинни българи? Нѣма ли да проявятъ смѣлость въ ерата на Преустройство и Гласностъ ПО СВОЙ ПОЧИНЪ да издирятъ и оповестятъ истината?

Димитъръ Косевъ е на 85 години. Той има приноси срещу националния ниହିлизъмъ, както самъ го характеризира. НЕ БИ ЛИ ДРЪЗНАЛЪ ДА ПОВЕДЕ ХОРОТО И ВЪ ТОЗИ СЛУЧАЙ? Или ще ни препрати къмъ новото поколѣние историци, мнозина отъ които сж негови бивши студенти?

Предъ българската марксистическа историческа наука стои на всѣки случай и тоя нейнъ дългъ къмъ цѣлокупната история на българския народъ. Рано или късно тя трѣбва ДА ПРЕСКОЧИ СѢНКАТА СИ! Иначе, при всички похвални набѣзи къмъ по-вече обективностъ и правдивостъ, самата тя, като историческа наука, ще капитулира окончателно предъ Историята - съ главна буква!

Рубиконъ я зове къмъ решителностъ!

Д-ръ П.Б.

ПРЕЗЪ ПОСЛЕДНИТЪ МЕСЕЦИ

Изъ нашата земя

НАСЛЕДНИКЪТЪ НА ТИТО - 1987 год.

Лазаръ Доновъ Мойсовъ, роденъ на 19 декември 1920 година въ Неготино, стана презъ септември 1987 година председателъ на президиума на Социалистическата Федеративна Република Югославия.

Той заема мѣстото, което Тито изпълваше до своята кончина. Мойсовъ застава на челното мѣсто на създадената отъ Тито държава въ нейния до сега найкритиченъ моментъ отъ създаването ѝ.

Югославия е разтърсена днесъ отъ основи. Причинитѣ сѣ две.

Първо: "Свойствено-югославското" "социалистическо" стопанско устройство, създаване на "Съюза на Комуниститѣ въ Югославия", се намира въ жизнена криза.

Второ: Съжителството на насила федерираниитѣ нѣколко народности и религии става все по-непоносимо и невъзможно, и се движи застаршително къмъ експлозия.

Предъ тази картина, не е за очудване, че честта на председателството се поднесе на Лазаръ Мойсовъ. Той не е сърбинъ, не е хърватинъ, не е словенецъ... Соломоново отсѣждане. По-нататкъ, противно на завета на Тито, наследникътъ му да заема този постъ само една година, на Л. Мойсовъ е гласувано довѣрие за четири лѣта - прави се изключение за първи пѣтъ.

Кариерата на Лазаръ Мойсовъ започва непосредствено следъ "пролетарската победа". Той е билъ винаги комунистъ - съ собствено обагряне. Това обстоятелство е и спомогнало, по пѣтя на Тито, да създаде довѣрие между него и шефа му - като неговъ дипломатъ, външенъ министъръ и т.н.

Лазаръ Мойсовъ е завършилъ юридическия факултетъ на университета въ Бѣлградъ. Презъ 1941 година е билъ приетъ за студентъ въ университета Св. Климентъ Охридски въ София - по право. Въ именника тамъ се е нанесълъ по народностъ - българинъ.

Началото на кариерата му съвпада съ евфорията на победата; съ видими успѣхи на международната дипломатическа арена. Днесъ е начело на една държава, поддържана на животъ отъ чужди подаяния. Че точно въ такова време Лазаръ Мойсовъ е готовъ да поеме такава отговорностъ, говори за жилавостта и упоритостта на народа, къмъ кой-

УНИВЕРСИТЕТЪ СВ. КЛИМЕНТЪ СОФИЯ

ИМЕННИКЪ

Училищенъ брой: 40 119 41

Полугодиенъ студентъ по брой 14

Име (собствено) Лазаръ (фамилия) Мойсовъ

Др. Зависелъ въ 19-ти класъ 1941 год. за студентъ в слушателъ

Декабрь 1941

Събранъ турска Училищенъ турска : 100 ле Полугодиенъ турска : 100 ле Полугодиенъ турска : 100 ле Студентъ български турска : 100 ле Студентски турска : 100 ле Всичко : 100 ле	Получа награда за освобождение отъ учебни задания горна и диклографна турска. Вс NG Получа : Касаиръ
Мѣсто и страна, гостю с роденъ	Градъ или село Неготино околия Иптомичка област БИ. МАСКЕ страна България
Кога е роденъ : брой и дата на удостоверение за рождение и отъ кое учреждение	Роденъ на 19 (десет месеца) 12 декември 1920 година връщало свидетелство. вздалено отъ "Гривата св. Флавиана", г. Неготино
Вѣра; народност; водяство	Вѣра: Католическа Народност: Българска Подаяство: Български

Именникътъ на Л. Мойсовъ отъ 1941 г.

то той принадлежи. Много очи сѣ обрънати къмъ него въ очакване на по-сретни сетнини.

Ние бихме му пожелали успѣхъ, ако бѣхме убедени, че даннитѣ при попълване на именника му презъ 1941 година не сѣ били диктувани изключително отъ егоистиченъ опортюнизъмъ.

Получи се въ редакцията едно пълно описание, чието съдържание желаемъ да направимъ достойние на нашитѣ читатели:

КРАТКО ПЪТУВАНЕ ИЗЪ МАКЕДОНИЯ

До това решение ме заведе инстинкта да видя този поробенъ български край, и съдбата на българското население, да потърся гроба на баща ми, убитъ презъ 1917 г. край Дойранъ и погребанъ въ двора на старата църква, както и да изпълня едно приятелско задължение къмъ **** да посетя Емборе.

Турскиятъ поробителъ е запазилъ езика на народа ни, поради което той е оцѣлѣлъ презъ петвековното робство. Но следъ Балканската война, която съ гордостъ чествувахме скоро по случай 70 години отъ тази славна епопея, е започналъ най-страшния процесъ на елинизирание, който е къмъ своя край - може би следъ едно-две поколения и тамъ нѣма да има следа отъ български езикъ.

Следъ пожарищата и кланетата на българското население изъ градове и села, сега въ този край нѣма нито единъ македонецъ, който да носи българско име. Всички, безъ нито едно изключение, иматъ гръцки имена и скришомъ носятъ въ душитѣ и сърдцата си и българскитѣ си имена, съ които се обръщатъ помежду си.

- Извършени сѫ много смѣсени бракове, което явление е също благоприятствувало на погръчването.

- Нито единъ македонецъ не знае да чете и пише на български езикъ, съ частични изключения.

- По домоветѣ си все още говорятъ на старобългарски говоръ. Записалъ съмъ надъ 300 думи, които сѫ напълно идентични и присѣщи на българския народенъ говоръ и сега въ северо-западна и юго-западна България, говоръ предаванъ отъ поколения на поколения, безъ училище, тайно и скришомъ отъ гърцитѣ.

Терорътъ надъ българското население започналъ съ кърви и сълзи още презъ 1912 година, продължилъ цѣли седемъ десетилѣтия съ гонения, побоища, затвори и разстрели.

Страхътъ и терорътъ сѫ подчинили непокорния македонски духъ - сега той покорно е навелъ глава, останалъ безъ никаква съпротива, загубилъ всѣкаква вѣра и надежда за помощъ отъ България, се е адаптиралъ психологически къмъ гръцкия езикъ и битъ.

Посетихъ: Струмица, Прилепъ, Битоля; въ Гърция: Леринъ, Кайляри, Кожани, Беръ, Воденъ, Енидже-Вардаръ, Солунъ, селата - Емборе, Ракита, Дебрецъ, Владово, Биеровци и др., а на връщане отново Битоля, Ресенъ, Охридъ, Тетово и Скопие.

СТРУМИЦА: Въ дома на свещеника **** се съхранява старо революционно знаме отъ Илинденското въстание и при разговоръ съ него заяви: "Като му дойде времето, отново ще развѣемъ българското знаме". Сѣщиятъ е билъ години въ затвора по времето на Тито за пробългарска политика. Въ града се говори изключително български езикъ смѣсенъ съ сръбски думи, въведени въ официалния езикъ.

ЛЕРИНЪ (Флорина): Населенъ изцѣло само съ българи, които говорятъ гръцки езикъ, но щомъ имъ се заговори на български, съ готовностъ и охота заговорватъ на нашия общъ езикъ. Иматъ беденъ поминѣкъ, и се занимаватъ съ примитивно земедѣлие и скотовѣдство.

с. ЕМБОРЕ (Емборио): Има надъ 300 къщи, отъ които 200 македонски и сто на гърци, преселени отъ Мала-Азия презъ 1924/25 година; по-голямата частъ отъ преселницитѣ гърци отъ Мала-Азия сѫ се населили навече въ Егейска Македония. По улицитѣ говорятъ само на гръцки, а въ домоветѣ си на български езикъ. За съжаление, малцина учатъ сега децата си на български езикъ, защото имъ пречелъ въ учението и постѣпването на работа. Македонцитѣ иматъ по две

имена - българско и официално - гръцко. Напримър старата учителка баба Стефанка - надъ 90 години има гръцко име Фаниса. Била е учителка въ българското училище до 1912 г. и докато говорѣхме съ нея, държеше въ дветѣ си съсухрени рѣце рѣката ми и ронеше горчиви сълзи, като че ли оплакваше сѣдбата на племето ни въ този забравенъ край.

Бай Василь Фотевъ (Васились Фотисъ) самъ се е училъ да чете и пише. Той ми каза: "И баба ми и майка ми ме учеа да чета и пиша на български езикъ. Нѣмате ли нѣкой вестникъ или книга да прочета нѣщичко на български? Много ке Ви моля да ми донесете единъ гръцко-български и българско-гръцки речникъ, та да мога по-хубаво да чета и пиша и да уча всички у дома".

Село Емборе е опожарявано нѣколко пѣти: презъ 1903 г., по време на Илинденското възстание, 1904, 1906, 1912 и 1947 години.

Срѣщитѣ ми съ роднинитѣ на д-ръ А. въ Емборе и околнитѣ села предизвикаха вулканъ отъ ридания и сълзи, примѣсени съ радостъ и една безкрайна, неизлѣчима тѣга. Това явление на улицата предизвика почуда и вълнение на много хора, поради което единъ старъ македонецъ помоли цѣлата група отъ десетина мъже и жени да влѣзатъ въ една стара къща, за да не се предизвика по-вече любопитството и недовѣрието на гърцитѣ. Разговоритѣ продължиха до късно вечеръта за живота имъ отколе и сега, за стари семейни истории. Тукъ въ Емборе се говори за баба Велика, съпруга на мѣстния учителъ Димитъръ попъ Исаковъ, преселени по-късно въ с. Махлата, плевенско. Тя като работила на полето, въ мѣстността Кутлеша, родила сина си Михаилъ. Тя разкъсала ризата си за пелени и когато повивала детето си, покрай нея миналъ турчинъ на конь, който извикалъ оскърбително: "Гяурко, гяуринъ си родила!"

Смѣлата жена оставила току-що роденото момче на земята, заграбила камъни съ попуканитѣ си рѣце и ги захвърляла по нахалния поробителъ, който се видѣлъ въ чудо и избѣгналъ набързо съ коня си. Баба Велика е майка на д-ръ А., живущъ сега въ

Въ Емборе твърдятъ, че единъ

овчаръ, като свирѣлъ съ кавала си стара българска пѣсенъ, безъ да иска, изпусналъ кавала си въ дълбокия изворъ, подъ който минавала подземна рѣка. По-късно намѣрили кавала въ единъ отъ Воденскитѣ водопади и така установили, че тази подземна рѣка, минаваща подъ героичното Емборе, стига водопадитѣ въ красивия Водень.

Следъ толкова патила и теглила, сега мъжетѣ и женитѣ сѣ станали мълчаливи, предпазливи и напълно затворени въ себе си и помежду си.

Въ Емборе ни приеха, заедно съ Надка Пандова, родена тамъ и родителитѣ ѣ емборчани, съ необикновеното старо българско гостоприемство. Това бѣха забележителни и незабравими вълнения, свързани съ прежни страдания и героизма на племето.

Село РАКИТА (Олимпиала). Посетихме роднината на Пандова - баба Слава (Елексерия). Тя бѣше стара още въ трауръ - жалѣше съпруга си Симо - осѣденъ на смъртъ презъ 1945 година отъ гръцкитѣ власти за пробългарска политика и затова, че въ неговата къща намѣрили българско знаме на мѣстната чета. Симо успѣлъ да избѣга отъ затвора и емигриралъ въ Битоля. (Тукъ не казватъ Битола, както въ Вардарска Македония, а Битоля. Въ Егейска Македония е по-запазенъ старо-българския говоръ.) Въ Битоля Симо не получилъ никаква работа отъ югославскитѣ власти и като емигрантъ изкарвалъ коравия си хлѣбъ като хамалинъ, докато починалъ презъ 1965 година, следъ 20-годишна емиграция, оставайки далечъ жена и дѣца.

Вечеръта спяхме въ дома на Никола (Никосъ) - 50-годишенъ българинъ, патриотъ, който говорѣше на чистъ, старъ български говоръ, както говорятъ въ моето родно село Махлата, плевенско, но съ типичното "ке".

- Вие помагате на народи отъ Азия, Африка, Америка, а на насъ, нищичко; като че ли не сме сѣществували!

- Дѣдо ми и баща ми сѣ били комити и сѣ участвували въ народни бунтове за свободата. Азъ съмъ българинъ и искамъ да се боря за всичко българско, но - какъ?

- Вие приехте гръцки емигран-

ти, които толкова години щастливо си живѣятъ въ България и затова не искатъ да се връщатъ тукъ, а гърци-тѣ не ни даватъ да говоримъ на български езикъ?

- До скоро ни глобяваха съ по 1000 драхми, за това, че говоримъ на български езикъ и ми показваше решението на съда въ Кайляри, съ което е глобенъ 1100 драхми.

- Нашитѣ дѣди и бащи умираха за България - цѣлата ни земя е напоена съ българска кръвъ. Отъ поколѣние на поколѣние се предаватъ легендитѣ за Солунскитѣ атентатори - гемиджитѣ, за величавото дѣло на братя Миладинови.

До зори говорихме съ този български патриотъ и азъ го слушахъ съ обичъ, защото говорѣше съ гласа на праотцитѣ си.

Гр. КОЖАНИ. На всѣки 10 души - 5 говорѣха на български езикъ. Тамъ бѣхме на гости на Христо Василевъ (Христосъ Визасъ), агрономъ, братовчедъ на д-ръ А.. Христо е жененъ за гъркиня, Елефтерия, която не знае, или не иска да каже нито една дума на български езикъ. Христо самъ се е научилъ да чете и пише на български. Той много ме моли да му изпратя българо-грѣцки и грѣцко-български речникъ, които му били много необходими. На него дължахме разведането изъ македонскитѣ села отъ Леринъ до Солунъ и обратно. Неговата племенница Ленка, 50-годишна, женена за грѣкъ, който сяко не продумва нито една българска дума; а бащата на Ленка, бай Василь отъ Емборе, говорѣше прекрасно български.

- Кой научи татко ти да пише и чете на български езикъ?

- Майка му го учеше, отговори Ленка. Тя веляше все на български. А майка му бѣ една таква - шо има да го рече - ке го рече и винаги казваше "не ме е гайле отъ никой."

- Все таквие българе - инатъ българе. Ама види се сборуватъ на вѣтъръ - оти нѣма файда - заключи младата отчаяна македонка.

Градъ Кайляри (Птолемаидисъ), съ 30 хиляди жители, оживѣнъ и бързо нарастналъ, следъ откритие на руди и изграждането на голѣмъ металургиченъ комбинатъ. Бѣхме на гости на Никола (Никосъ), жененъ за гър-

киня, която сяко не продума нито една българска дума. Никола гледаше презъ цѣлата вечеръ скопска телевизия, за да слуша българска речъ, макаръ смѣсена съ сръбски думи. Неочаквано едно 8-годишно дете проду-ма завалено "бугарски", гледайки телевизията, който гласецъ прозвуча като последенъ вопѣлъ на единъ загиващъ езикъ.

Навсѣкъде се говори грѣцки езикъ, но шомъ влизахме въ магазинитѣ, въ халитѣ за месо и зеленчуковия пазаръ, въ аптеката и другаде - веднага ни заговорваха и отговаряха на български езикъ. И все пакъ - живъ е още българскиятъ езикъ задъханъ отъ робията. И тукъ бѣхме на гости отъ къща въ къща, приети отъ сърдце и съ много топлота. Тукъ разговаряхъ продължително съ бай Димитъръ (Димитриосъ), участникъ въ Европейската война, който съ часове сподѣляше старитѣ си спомѣни, изплували съвсемъ прѣсни отъ побѣлялата му глава, задъханъ отъ превала на времето къмъ 100 години.

Въ едно фотоателие съ собственикъ грѣкъ, една млада и хубава девойка ми предложи филмъ за фотоапарата на български. Тя ме заразпитва съ любопитство за България, за нашия животъ, а на края оживѣно каза:

- При първа възможность ще посетя България, която чувствувамъ като моя родина. Така сж ме учили майка ми, баща ми, баба ми и дѣдо ми; тѣ все за България сж ми говорили и сж ми разказвали дълги истории за борбитѣ на Македония за свобода...

Градъ ВОДЕНЪ (Едесса). Единъ отъ най-красивитѣ градове на Македония, голѣмъ туристически обектъ, който привлича съ вѣковнитѣ дървета и водопадитѣ си туристи отъ цѣлъ свѣтъ. Районътъ на Воденъ се намира 60 метра надъ морското равнище, а самиятъ градъ - на 700 м. Отъ далечъ изглежда на непревземаема крепость. И тукъ прозвуча чистиятъ старобългарски говоръ. Съ часове се наслаждавахме на високитѣ водопади, на обилнитѣ кристални води, които прорѣзваха наоколо този малъкъ рай.

Пятятъ ни води презъ с. Владово (Аргасъ), населено само съ македонци, които говорятъ само на своя матеренъ езикъ. Тукъ има хубави чере-

шови и зеленчукови градини и изобилни от плодове.

Продължихме през селата Беривци (Пердикас, преименовано на името на един генерал на Александър Македонски), Гуралар (Андризон) - с много бостани, от които получават по две-три реколти дини и пъпеши.

От с. Царь Циларь (Филота) - също македонско село, се открива големото Островско езеро, до което се намира и село Острово. Тук македонците се занимават с земеделие, овощарство и риболов.

СОЛУНЪ. Бяхме гости на Елена и Никола. Тъй ни приветствуваха любезно на български език: "Добре сте дошли у нас". И тук бяхме на добър прием и топли отношения. Развеждаха ни из Солун и ни срещнаха с много македонци. Въ един бижутерен магазин един 60-годишен македонец предложи на една от нашите жени златни обици вместо за 1200 - за 600 драхми, като каза: на Вас, като братя българи ви ги давам на половин цена, видимо доволен от срещата. После ни поднесе кафе и дълго ни разпитва за България, за нашето развитие, за София и за Черноморието, като пожела да ни гостува. Въ този дву-милионен град - световно пристанище и огромна търговия - щом заговорихме български - често ни се обаждат македонец или македонка, насочваха ни, информираха ни. Въ Солунският университет се изучава българска филология - един малък светилник на българщината, където ГЕМИДЖИИТЪ хвърлиха въ въздуха Банк Отоман през 1903 година и известията на света с живота си, че там има още поробени българи. Тук е известната Солунска гимназия, която са завършили без брой наши просветители, революционери и държавни дейци. Четем редица фирми, банки, дружества с името "Македония".

След като напуснахме Солун, прекосихме моста над Вардара, който тече от изворите си до Бъло Море през Самуиловите земи... За втори път минахме през Лерин (Флорина), където се срещнахме за последен път с селяни - македонци от граничните места, преди да напуснем Егейска Македония.

БИТОЛЯ. Има незначителни промени въ този стар български град, център на македонската революция. Въ разговор с битолчани, за съжаление, изпитахме известно разочарование от отрицателното им поведение относно тревогите ни по българския език въ Егейска Македония и от страшното елинизирание на българското население. Тъй отговаряха: "нека всеки си живее, както си намъри за добре!" Трудно обясниа апатия към своите братя на юг по течението на Вардар, Места и Струма.

РЕСЕНЪ. И Ресен е останал незасегнат от съвременното развитие на Европа и света - стар, занемарен, с примитивен живот на тукашното македонско население. Ресенчани имат по-висок патриотичен дух.

ОХРИДЪ. Все така красив и гордо мълчалив и вчен, кацнал на брѣга на Охридското езеро и като корона на висините му стоят горди Самуиловите кули, и църквата Св. Климент Охридски, където въ старинен ковчег се пазят костите на светеца - просветител, без черепа. Въ Охрид все така е чист българският говор - ясен, близък, стопяващ сърцето и душата на българина. Охридчани са непосредствени, сърдечни и високо патриотични.

КИЧЕВО И ТЕТОВО от македонски градове, са превърнати въ албански, поради силния приръст на албанското население. Въ тази северо-западна част на Македония най-тревожното явление е албанизиранието на тези райони, което бързо напредва към Скопие.

Сред българското население въ Егейска Македония е настъпило примирение и адаптиране към гръцкия език и бит. Затова, когато идват въ България македонци от Егейска Македония - преселниците македонци ги наричат вече "гръци". Така може да са загинали илирит, тракит и други народи, от които има само исторически паметници, които откриват археолозите след столетия забора.

През м. декември 1982 г. въ трамвай №2 ме заговори млада хубава жена на стар македонски говор. Попитах я "Вие от къде сте?" - Тя отговори:

- Отъ Гърция и съмъ гъркиня.
- А отъ къде сж майка Ви, баща Ви, баба и дѣдо Ви?
- Отъ Воденъ, отговори тя.
- Най-красивиятъ македонски градъ, ѝ отговорихъ, и заключихъ:
- Тогава и Вие сте македонка!
- Да, македонка съмъ, поправи се тя, и виновно се усмихна.

Уредихме си срѣща на другия денъ и поднесохъ обещания подаръкъ - учебници за I. и II. класъ (буквари, читанка и др.) Младата македонка се зарадва много и каза: "Щомъ се върна въ Македония ще започна да уча български езикъ, за да мога да чета на родителитѣ и на баба и дѣдо, които много милѣятъ за България."

ЗАГУБЕНА ЛИ Е БЪЛГАРСКАТА КАУЗА ВЪ ЕГЕЙСКА МАКЕДОНИЯ?

Позволявамъ си като обикновенъ гражданинъ на България да предложи моитѣ идеи, къмъ тѣзи на всички родолюбци, за спасяването на българския езикъ въ онази забравена земя:

- Да се изградятъ мощни телевизионни и радиостанции въ южния Пирински край, за да могатъ българитѣ и отъ дветѣ части на Македония да слушатъ българска речъ, за да чествуватъ заедно съ насъ, величави дати като: 1300 години българска държава, 70 години отъ Балканската война, 80 години отъ Илинденското въстание, радостно и всенародно чествуване на "Кирилъ и Методи", 3 мартъ, освободението на България, да слушатъ и гледатъ нашето културно развитие. Да поддържаме, макаръ твърде късно, да задържимъ този фаталенъ процесъ на погърчването, да запазимъ колкото можемъ останкитѣ на българския езикъ въ този забравенъ край.

При съвременнитѣ космически комуникации и телекомуникации, исторически пропускъ е, че до сега не сме изградили телевизионни и радиостанции въ южния Пирински край.

- Да издадемъ въ голѣмъ тиражъ българо-грѣцки и грѣцко-български речници, които ще се закупватъ масово отъ идващитѣ постоянно македонци отъ Гърция въ България.

- Да се намалятъ митническитѣ огра-

ничения и паспортнитѣ ограничения съ цель да се улесни идването на македонци отъ Гърция въ България и отиването на българи въ Гърция, съ цель да се увеличи обмѣна и поддържа живъ българския духъ.

- Да се разшири културния обмѣнъ между България и Гърция - да са приематъ ученици и студенти въ специалнитѣ, висшитѣ учебни заведения съ държавна стипендия - завършилитѣ въ насъ македонци ще станатъ най-добритѣ и ревностни бранители на български езикъ и кауза.

- Да се осигури свободна продажба въ Гърция на вестници и списания, въ замѣна на грѣцки такива у насъ.

- Да се приематъ на безплатни медицински прегледи и безплатно лечение македонски българи отъ Егейска Македония, съ националното имъ право, че сж българи, за да почувствуватъ майчинитѣ грижи на Родината и когато се върнатъ тамъ, край Вардара, Струма и Места, да разказватъ на своитѣ братя за насъ и нашата обичъ къмъ тѣхъ.

- Да се ускорятъ, задълбочатъ изследванията на института по история и българистика, относно състоянието на българския духъ и езикъ, неговия застои и изчезване, като се създадатъ и други форми за неговото съживѣване и спасение въ този красивъ български край.

- Нашата национална политика е поставена на здрави позиции, осигуряващи мира на Балканитѣ и въ свѣта; такава една политика не изключва по-широка и по-ефикасна езикова връзка съ българитѣ отъ Родопи и Бѣласица.

София, 20 декември 1982 г. **

Редакцията не счита за наложително да споменава името на автора на пѣтеписа. За отбелязване е обаче, че, въ връзка съ неговитѣ препорѣки, софийскитѣ власти не сж показали никаква положителна реакция презъ изминалитѣ вече не малко години отъ издаването му.

Дали е прозвучало прословутото "нѣетъ" отъ изтокъ, или сж били разглеждани други въпроси, въпроси поважни отъ систематичното унищожаване на коренитѣ на българщината?...

-----* * * * *-----

ЕРАТА НА ГОРБАЧЕВЪ

Откжслечень преводъ:

70-годишнината на Октомврийската революция, несъмнено най-важното събитие на настоящето столѣтие, поставя Съветския Съюз на преден план. До скоро, той представляваше картина на отчаяние за Лѣвицата. Наследствата от сталинизма и консерватизма на ерата на Брежневъ показаха на яве, че динамиката на 1917 година се бѣ изпарила. Последва Горбачевъ. Само малцина очакваха че той ще може да достигне до настоящето си положение. Никой не предвиждаше далновидността, смѣлостта и радикализма му. За първи път след Хрущевъ, очитѣ на западната Лѣвица сж обърнати на изток съ искрена възбуда и въ очакване.

Кой би предположилъ, че презъ 1987 г., най-доброто за Лѣвицата, ще се случи въ МОСКВА?

Въ настоящия брой анализираме феномена Горбачевъ. Какво се опитва той да постигне, до къде е стигналъ, ЩЕ УСПѢЕ ЛИ? ЩЕ ОЦѢЛѢЕ ЛИ?

* * *

Фредъ Х а л и д е й (Fred Hallyday) съобщава отъ Москва:

МОСКВА ВЪ ДВИЖЕНИЕ

... Въроятността Горбачевъ да бжде сваленъ въ резултатъ на превратъ отъ партийни ръководители, както това стана съ Хрущевъ е малка. Той знае какъ да си осигури гърба. Въ подкрепа на това говори факта, че за тази целъ той вече отстрани 200,000 партийни и административни служители. Но, "перестройка"-та трѣбва да излѣзе изъ словесния стадий, да покаже действителни резултати - на тази целъ служатъ усилията му въ външната политика (на западъ), гдето вече регистрира успѣхи.

...

За да поддържа момента на инертностъ въ външната политика, Горбачевъ ще трѣбва да преследва изпълнението на Споразумѣнието за СЯР и да осигури допълнителни успѣхи въ външната политика. Безъ съмнение, той ще настоява за постигане на допълнителни споразумѣния за разоржаване. ... Същевременно той е застрашенъ въ две други открити рани... Едната е Източна Европа, гдето партийнитѣ ръководства се отнасятъ съ голѣма резерва и осторожностъ спрѣмо вътрешнитѣ промѣни въ СССР. Едно осезаемо политическо съпротивление въ Източна Европа би го поставило предъ принудата за критични стѣпки, които или ще разрушатъ създадената добра атмосфера на Западъ, ако се намѣси съ военна сила, или, ако бездействува, ще бжде застрашенъ у дома.

Дилемата въ Афганистанъ е подобна ...
... Управлението въ Кабулъ, задъ фасадата на "Народната Демократическа Партия на Афганистанъ" не може да просъществува безъ съветскитѣ войски... Все пакъ, съществува въроятностъ за оттеглянето на съветскитѣ сили, и 250,000 функционери на НДПА и семействата имъ, чийто животъ ще бжде застрашенъ, ще трѣбва да бждатъ преселени въ СССР. Въ по-малка форма, това бѣ случая при по-ранни поражения на комуниститѣ, като тия въ Гърция и ирански Азърбайджанъ следъ Втората Свѣтовна Война. ...

... Въпрѣки всичко, вътрешнитѣ промѣни ще бждатъ решителнитѣ за него. Три очевидни контраста съ ерата Брежневъ-Черненко биятъ на очи за посетителя на Москва днесъ. Първиятъ е ... Отъ началото на миналата есенъ, грамадни товарни коли на "ГОСАГРОПРОМТРАНС" стоятъ на кръстопътища и предъ станциитѣ на подземната желѣзница на града и продаватъ земеделска стока отъ колективнитѣ стопанства на импровизирани пазари. ... Втората промѣна на пазара е контролирането на продажбата на алкохолъ, ...

Третата голѣма промѣна е разнообразността на изказването. Людетѣ говорятъ нѣкакъ по-открито и различия въ мненията на служебни лица сж разрешени по-свободно.

... Въ телевизионни предавания се разглеждат политически и социални въпроси с по-голяма достоверност ... Изданията на два ... вестника (Огоньок и Московски Новини) са поели собствен път. ... Огоньок е премахнал от първата си страница емблемата на "Лениновия Орден" ...

Цензурата въ никакъв случай не е напълно премахната. ... Но нѣщата са вече така напреднали въ сравнение съ тия от ерата на Хрущевъ, че би било много трудно, ако не и невъзможно, да бждат върнати назадъ. ...

... Разкриването на исторически въпроси е от значение не само за премахването на области за потискане и преследване на правата на личността, но също да се даде подбуда за дискусии на задачи, чието разрешение е наложително днесъ: главно земеделското производно и насърчаване на частното производство тамъ, което, въ последна консеквенция трѣбва да доведе до преразглеждане на колективизирането на земята, извършено от Сталинъ презъ 1920-тѣ години.

Въпрѣки тѣзи видими промѣни, въпроса, какъ Горбачевъ може да постигне крайната си целъ - пълното преустрояване, остава откритъ, даже и ако международното положение остане благоприятно. Нѣкои го насърчаватъ да отиде по-далечъ; ... да се издигне паметникъ за жертвитѣ на Сталиновия тероръ.

... Откликътъ на Горбачевата политика е не-еднакъвъ е самия СССР. Значителенъ е въ Русия и балтийскитѣ републики, резервираностъ въ Уралъ и Сибирь, отрицателенъ въ централнитѣ азиатски републики. Същевременно, като резултатъ на смекчаването на цензурата, е предизвикано и едно избухване на национализъмъ - не на последно мѣсто, на стария руски национализъмъ, съпроводенъ отъ анти-семитизъмъ. Една отъ групитѣ се зове "Памет". За тѣзи хора причината за боледуването на Русия - отъ самата революция, презъ колективизирането, до настоящитѣ ограничения въ употребата на алкохолъ - са евреи и франкмасони. Въ Естония и Литвания са отбелѣзани противоруски прояви.

... Основниятъ въпросъ се нарича "колбаса".

Тукъ, въ областъта на стопанството, положението не е благоприятно. Надеждитѣ за подобро снабдяване съ стоки далечъ надскачатъ възможността на системата да го задоволи ...

...

Въ края на краищата, стопанското състояние въ страната ще е фактора, който ще опредѣли отъ една страна до колко народа ще подкрепи политиката на Горбачевъ, и отъ друга, способността на Съветския Съюзъ да отстои позицитѣ си въ всички отрасли при съревнуванието съ западния капитализъмъ. Горбачевъ е явно нетърпеливъ - причината е застоя въ самата Русия - сериозна пречка въ съперничеството, наложено отъ запада въ всички области - стопанство, военно положение, политика: това е причината за неговата припряностъ. Каква частъ отъ неговитѣ 275 милиона съграждани сподѣлятъ това нетърпение - бждещето ще покаже.

Съобщения

ПОЖАРЪ ВЪ БОРОВЕЦЪ

На 22 февр. избухна въ три часа презъ нощта пожаръ въ туристическия хотелъ "Мусала" въ Боровецъ. При пожара са намѣрили смъртта си шестъ туристи. 36 посетители са били ранени. По-голямата частъ отъ пострадалитѣ са чужденци. Хотелътъ е подъ договоръ съ холандски, британски и германски туристически агенции.

Раненитѣ са скачали отъ прозорцитѣ на горящата постройка. Самата сграда е била напълно разрушена; притежаваше 88 стаи съ по две легла, единадесетъ съ по едно и три ваканционни апартамента.

Въ Боровецъ, въ подножието на връхъ Мусала е било предвидено изнасянето на световното първенство на алпийски състезания презъ 1989 г. "Мусала" бѣ най-голямиятъ модеренъ хотелъ въ Боровецъ.

Причинитѣ за катастрофата не са изяснени.

ТРИКОВЕТА НА ДРУГАРИТЕ ...

БАЛКАНТУРИСТЪ "подарява" на курортиститѣ - левове! Който се задължи на Западъ като туристъ за лѣленъ пансионъ въ официаленъ туристически хотелъ - получава на касата му въ лѣтовището - споредъ категорията, между единадесетъ и осемнадесетъ лева на денъ - подаръкъ! Съ тази сума, тѣ обаче трѣбва сами да си заплащатъ консумацията въ ресторанта, или, ако пазятъ диетата, да ги харчатъ както намѣрятъ за добре.

Файдата? Звонката валута, влиза въ всѣки случай въ страната. Съ левчетата, нека купуватъ, каквото намѣрятъ...

19 януарий 1988

Въ редакцията на Борба се получават стотици писма, въ които български емигранти изказват своите мисли, опасения и надежди.

Ето извадки изъ някои отъ писмата:

Италия, ноемврий 1987

Драги съотечественици,

Не вървайте на никаква "перестройка" и "гласност", тъй гръмогласно прокламира ни отъ новата съветска върхушка. Политиката на комунизъма не се е промънила съ нищо.... Тръбва да бъдемъ все по-нашрекъ и да изясняваме предъ честните ръководители на Западъ само истината, за взаимно свое- временно на всички предохранителни мърки и подготовка за решителната фаза за борба, която цѣлокупниятъ свободенъ свѣтъ ще бъде принуденъ да води до извоюване на пълната свобода на поробените народи." С. П.

1 1, 1988 /на английски/

Драги редакторе,

... Разбирамъ около 60% отъ четеното, но моля продължавайте да ми пращате "Борба" ... Бъхъ въ България два пѣти. Всичко тамъ е хубаво, освенъ едно нѣщо - комунистическия режимъ.

Имамъ единъ въпросъ - знаете ли нѣкъде въ България да е построена нова черква следъ 9-ти септемврий 1944 год., било то православна, католическа или протестантска ?

Пращамъ помощъ за Борба.

Вашъ съ искреностъ
Н. Т.

14 1, 1988, Австралия /на английски/

Благодаря за "Борба". Вършите великолепна работа !
Вашъ М. П.

15 януарий 1988

Тукъ прилагамъ чекъ за "Борба". Мойте пожелания по-скоро да се освободи нашата мила и скъпа Родина.

Р. К.

1 18, 1988, Калифорния

П. Г.

Получихъ "Борба", за което много Ви благодаря. Винаги като я получа я прочитамъ веднага и всичко отива направо въ сърцето ми...

... Америка нѣма да загуби, но колкото повече чака, толкова повече кръвъ и долари ще ѝ струва."

Съ почитъ Н. П.

Благодаря за изпращането на Борба !

Братя по сѣдба,

Доволенъ съмъ отъ смѣлото борческо ваше настѣпление срещу комунизъма...

Червените не ми простиха - конфискуваха цѣлото мое имущество, интернираха жена ми, гавреха се, мъчиха я, докато получи ракъ и почина. Баща ми бѣше свещеникъ, нашето семейство живѣеше въ радост и въра въ бъдещето, но... бѣхме разорени.

Съ Бога напредъ М. З.

9 2, 1988 /на английски/

Господа,

Искамъ да изкажа моето дълбоко задоволство и благодарностъ къмъ вашето списание и неговата редакция за пламенните и искрени статии засѣгащи България...

Продължавайте доброто дѣло ! Богъ да ви благослови !

И. К.

Т Р А Г Е Д И Я Т А В Ъ Р У С Е

Изъ едно писмо отъ България въ връзка съ румънската хлорна фабрика, която сериозно застрашава здравето и живота на русенци:

" Фабриката е точно срещу Русе. По въздушна линия е на по-малко отъ единъ километъръ. Който може се изселва, но не всѣки има възможностъ. Това което се дава въ пресата е омекотено. Цифрите сѣ занижени, за да ни вдъхнатъ куражъ. Всички имаме заболѣли лигавици. Смъртността за първите деветъ месеца е три пѣти и половина по голѣма отъ миналата година за същото време. Приръстъ на населението нѣмаме вече, а обратното. Вѣтроветъ сѣ северни. Това значи че хлорътъ и отровните киселини се стрелятъ върху насъ.

Мога да ви пиша още много, но писмото ми ще обикаля пакъ съ месеци земното кълбо.

Ако избухне цистерна съ хлоръ, на 40 километра всичко живо ще умре. Съветватъ ни да се увиемъ въ мокри чаршафи, да си приготвимъ маски. Нѣма да имаме време... Моля ви пишете на Международния червенъ кръстъ и на тая Организация за закрила на животните да ни вземе подъ свое покровителство..."

† СКРЪНИ ВЕСТИ

На 31 октомври 1987 година, почина
във Ню Йорк

ЛЮБЕНЪ ИВАНОВЪ

активен борец против комунизма за свободата на България.

Богъ да го прости!

На 10 януарий т.г. почина във Мюнхенъ

ОТЕЦЪ Д-РЪ АНДРЕЙ ТЪРНОВАЛИЙСКИ
на 65 годишна възраст

Покойниятъ бѣ деенъ въ Българската Католическа Църква и остави рѣкописи изъ нейната история.

Вѣчна паметъ !

На 8 мартъ 1988 год. внезапно почина
въ Чикаго обичаниятъ отъ всички български емигрантъ

ШОНИ - ЕФТИМЪ НИКОЛОВЪ

на 44 годишна възраст

Погребението бѣ извършено на 12 мартъ при стечението на многобройнитъ негови приятели.

Богъ да го прости и вѣчна му паметъ !

На 23 януарий 1988 година през време на следобѣдното представление въ Операта на Ню Йоркъ, при трагични обстоятелства, загина

БАНЧО БАНЧЕВСКИ

Известенъ нашъ артистъ и стихотворецъ, който бѣше много популяренъ всрѣдъ емиграцията ни съ своитъ саркастични стихове за комунистическия режимъ въ България.

Погребението му бѣ забавено за да се изчака пристигането на дѣщерята на покойния отъ Франция и се извърши на 6 февруарий 1988 г. при масово стечение на нашата емиграция отъ Ню Йоркъ. Б.Н.Ф бѣ представенъ на погребението отъ г.г. Емиль Атанасовъ и Петъръ Николовъ.

Богъ да го прости !

На 25 януарий 1988 година почина въ Чикаго дългогодишниятъ членъ на БНФ, нашия вѣренъ другаръ въ борбата

МИШУ ЯНЕВЪ

роденъ въ Дупница - 1930 година

Мишу напусна поробената Родина презъ 1952 год. Миналъ изпитанията на емигрантския животъ, той се установи въ Чикаго, САЩ., където съ постоянство и трудолюбие изгради своя новъ животъ.

Той бѣ винаги готовъ да даде каквото може въ борбата противъ комунизма.

На неговата съпруга и близки изказваме нашитъ дълбоки съболезнования.

Богъ да го прости !

ТЪРСИ СЕ

Г-ъ Иванъ Николовъ около 55 г. роденъ въ село Кап. Дѣдо Дянко, Габровско, завършилъ техн. гимназия въ Габрово. Билъ въ Турция и Нова Зеландия, а понастоящемъ въ САЩ. Търси го неговъ старъ приятелъ. Молимъ, който знае нѣщо за лицето да съобщи въ редакцията на Борба.

Инж. П.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

Founder: Dr. Ivan Docheff
† Editor: Dr. George Paprikoff
P.O. Box 46250 CHICAGO
Ill. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА СЕ ПОЛУЧИХА СЛЕДНИТЕ КНИГИ И СПИСАНИЯ:

"Лъчъ", брой 75 - 76, 1988, 86 страници, издание на д-вото на българските писатели, редакторъ г-жа Дора Гжбенска.

"Завѣтъ" брой 87, окт.-дек. 1987, издание на Свободната Българска Църква "Св. Иванъ Рилски" - Мелбърнъ, редакторъ д-ръ Д. Ахпаповъ.

ABN Correspondence, № 5 и № 6, издание на Антиболшенишкия Блокъ на Народитѣ.

Македонска Трибуна, брой 3008-3015 издание на М.П.О.

Народна Воля, брой 5 и 6, 1987 издание на анархиститѣ.

"Изток", № 29, дек. 1987, периодично списание.

"Балканска дума", брой 49 и бр. 50 органъ на федерацията Ф.Б.А.И.

Християнски гласъ, брой 2 дек. 1987, бюлетинъ за религиозна просвѣта, редакторъ д-ръ Иванъ Софрановъ.

"Наш Път" брой 8 и 9, ноем. 1987.

Анархо-Комунистическа Революция, брой 4, дек. 1987, организационенъ бюлетинъ.

Свободенъ Народ, брой 111-112, 1987, издание на Б.С.Д.П., редакторъ Ст. Табаковъ

"Зора", брой 32, дек. 1987, Български периодиченъ бюлетинъ, Сидней, Австралия.

Mac Gahan, бюлетинъ на Макъ Гаханъ амер-бълг. фондация, брой 7, ноември 1987.

Радио Ватикана - радио програма на български и други езици за април-май-юний.

Независима Македония, дек., 1987, издание на юбилеенъ комитетъ послучай 90-тия рождень денъ на Иванъ Михайловъ.

Н О В И К Н И Г И

Излезе отъ печатъ студията "Ние и утрешна свободна България", 63 стр. издание на Б.Н.Ф. Съдържа статии, печатани за разглеждане въ "Борба" и предлага алтернативи за бъдащето уреждане на Свободна България. Цената е 5 долара, книгата може да се набави отъ клоноветѣ на БНФ или адресъ: B.N.F. P.O.Box 3795, Santa Barbara, CA 31130

Емигрантска неволя, отъ Георги Авр. Петровъ, 84 стр., меки корици, издателство на Българска реч, Кливеландъ, Охайо. Интересни разкази, описващи неволитѣ на емигрантския животъ. Доставя се чрезъ автора George Petrov, 115 S Green Road, Cleveland, Ohio 44121.

"Стефанъ Стамболовъ и новейшата ни история", 720 стр. подшита 60 дол. Описва единъ отъ най-сѣдбоноснитѣ периоди на новата българска история. Борбата на Стамболовъ за запазване независимостѣта на новосъздадената българска държава отъ руски посегателства, така подробно и документирано предадена въ книгата, дава инспирация за борба и въ настоящитѣ критични за нацията ни моменти. Може да се получи отъ D.Zagorsky P.O.Box 2836 - La Mesa CA 92044.